

[Faint, illegible handwritten text]

[Faint handwritten notes, possibly a date or calculation]

3595

ANT



Α Ε Η Ε Η Ε Γ

ΔΙΑΣΤΟΙΧΩΝ

ΤΟΥ ΔΕΙΝΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ
 Νήσῳ Κρήτι γλυομένης εἰς τὴν ὁποίαν φέρεται, τὴν
 σκληρότητα καὶ αἰχμαλωσίαν τῶν ἀθέων ἀγαρηνῶν, καὶ
 πῶς ἐκυρίευσαν ὅχι μόνον τὰ Χαιιά, καὶ τὸ Ῥέθυ-
 μον μὰ καὶ ὅλον τὸ νησί, καὶ ὅλον ὅνα πολε-
 μῶσιν, καὶ αὐτὸ τὸ μέγαλον Κάστρον.

Σωτεθεῖσα παρὰ Ἀνθίμου Γεωμοναχὸς τῷ Διῷ, καὶ Ἀγγελ-
 ικῇ χήματος Ἀκακίῃ μετὰ τὸν ἀδελφόν τῷ Διάκρῳ.

Τῷ ἐκτῆς νήσῳ Κεφαλῳρίας ὁρμῶσιν, καὶ μετατυπῶσαι, εἰς
 τὰς α χ ξ ζ'. οἰκείοις αὐτῇ ἀναλώμασι μετὰ διαφόραις
 τροφῇσιν, καὶ νυνὶ νεωστὶ μετατυπῶσάσα καὶ
 μετὰ πλείσῃς ὀπμαλείας διορθωθεῖσα.



ΕΝΕΤΙΉΣΙ, Παρὰ Βαλσεντίνῳ τῷ Μορτάλι. ἀρχοῦ.

CON LICENZA DE' SUPERIORI.





Γ

Φ

Τ

Χ

Θ

Ι

Η

Θ

Ι

Κ

Ο

Ι



Τίχοι εἶναι δ' ὡς γράμματα, εὐμορφοὶ καὶ παινευμένοι.
 Δια τὴν Κρήτην τ' καὶ μέγ' ἔπειτα εἶναι κρεσσέμεν.
 Καὶ πολλὰ ὠρεοτάτη, πείθεσθαι καὶ κλαυθμούς γιομάτι,
 Αἵματα πολλὰ ἐφόιοι, καθὼς ἡ ρῆμα βεβαιώνη.
 Κλάματα λέγω καὶ θρύγκες, χωρισμούς πολλὰς κινδύνους
 Πᾶσιν ἔστιν τὰς χρόνους, κόποι βάσανα καὶ πόνοι.
 Εἰς τὸν πόλεμον ἐκείνον, τῶν τερκῶν καὶ σαρακηνῶν,
 Ὅποπύταν ἔτι ἡμέρα, ἄμεξοι ὡς τὴν ἑσπέρα.
 Κ' εἶταν ποδοιλισμένοι, εἰς τὴν γῆν ἐξ ἀπλομένοι,
 Ἀνεγνώρημοι καὶ μέγ' ἔπειτα αἵματα βαλμένοι.
 Κεττοκέφαλα κεφάλαια, κρήμα εἰς τὰ παληκάγια,
 Σώματα πολλὰ πείρασά, πᾶσι δ' ἑσπέραις ἐγιομίσαν.
 Σὰν ἀσκιάσανε ὅρισμένοι, βρωμεροῖς κοιλιασμένοι,
 Ὄπ' ἑνὶ μερὶ ἐπ' ἄλλῃ, σύγχυσις πολλὰ μεγάλη.
 Λέγω ὅτι τὰς τερκῶν τότε, ἅμα καὶ ὅτι Χαλιότις,
 Νέοι εὐμορφοὶ αἰδρωμένοι, εἶπαν τότε σκοτομένοι.
 Μαρκομπῆζα καὶ δοξάγια, μεσθαθία καὶ μεσκοιτάγια,
 Πᾶσαι ἐκαθάρωτάτοι, εὐμορφοὶ ὠραιότατοι.

Εἶναι τῶρα βρομισμένοι, καὶ γυμνοὶ καὶ ξαπλομένοι,
 Τὰ κορμιά μὲ δίχος πνεῦμα, εἶτατε μέσα σὸ αἷμα.
 Πῆσμίγαν τὰ δύο μέρη, νύκτα φρωτὶ καὶ μεσημέρη,
 καὶ τὸ πόλεμον ποδῶσαν, καὶ τὰ βόλγια πᾶσαι τόσα.
 Ὅποπύτα σαὶ χαλάζη, ποῖος κεῖνὰ μὲν φομάζει,
 Τόσον γὰρ κακὸν πογίνη, εἰς τὴν συμφορὰν ὀκείνω.
 Ποφομάξαι ἐν τῷ τάφῳ, οἱ νεκροὶ καθὼς σὰς γράφω,
 Ὡς ἐπὶ τὰ μικρὰ παιδεύει, μέσα ὑπὸ τὴν κοιλία.
 Διατρίβουτο θίκαν, καὶ κτὴ μύξα δὲν ἄγῃκαν,
 Καὶ ἀνὶ ὀφθαλμοῖς τὴν ἡμέρα, τὸν γλυκεῖτον αἶρα.
 Νὰ ἰδῇ τὸν χαρακτῆρα, τῷ δεσπότη καὶ σωτῆρα,
 Ἀλλὰ πήγαν εἰς τὸν ἄδλω, μετὰ τῆς μητρὸς ὀμάδῃ.
 Λέγω κῆναις ποσοτοθίκαν, καὶ τὸν θαῖατον γούτικα,
 Ἀπὸ τῶν πολλῶν σαγίταις, ὅπορείχαν οἱ μαχίται.
 Πῆρύχταν μὲ φροθυμίαν, εἰς τὰ δολιὰ τὰ χαλὰ,
 Λεμπαρδιαῖς πολλὰτε φέκια, ὥσαι τὰ ἀσροπελέκια
 Χαλασμέες πολλὰς τὴν χώρα, εἶχασιν τὴν κάθε ὥρα,
 Καὶ ἀλύπητα βαρύναν, καὶ ποτὲ δὲν ἐσηγῶσαν.
 Νέες γέρας ἐχωρίζαι, σαρὰ σάχια τζεθερίζαι,
 Ἐκεῖνὰ ἰδῆς τὰ μακελιά, καὶ τὴν τόσει σωτελία.
 Πῆ πηγῶν σαὶ πούλακια, τὰ κομάτια σὰ χαϊτάκια
 Χέρια ὡς πολλὰ κομμάτια, τὸ σπαθὶ κρατεῖ καθάρια.
 Καὶ κεφάλια νὰ πετῶνται, σαὶ νεραντζια νὰ θωρῶνται
 Τὰ κορμιά ὁξαπλομάρια, κρῆμα σὰυτὰ τὰ κοῖμάρια
 Καὶ οἱ ζωντανοὶ ἐχλωμνιάσαν, καὶ τὴν ὄψιντες ἐχάσαν
 Κεῖτασαν ἀπεθαμένοι, κίβερνοι καὶ μαρμαροί.
 Ποῖος τότε νὰ μὲν κλάψῃ, καὶ νὰ μὲν ἀστυνάξῃ,
 Ὑπὸ ψυχῆς νὰ μὴν δακρύσῃ, ὥστε πᾶν γαλακτίση.

Νὰ θρυώσῃ νὰ πενθήσῃ, ἄμεξα ἰσθ' τὴν φύσιν.
 Κλαύσε' ἤλιε σελεύη, τὴν καϊμένη χώρα κένυ.
 Ἐθρυνήσατε λαγκάδα, βρύσαις κάμποι κ' λιβάδα,
 Καὶ τὰ δένδρη ξεραθῆτε, τὰ χορτάρια μαρανθῆτε.
 Τὰ φητὰ μὴ ξεβλασίσεν, βότανα μὴ δὲν ἀθίσεν,
 Εἰς αὐτὴν τὴν δυσυχίαν, ὅπως ἦλθε σ' Ἀχαιῶν.
 Ὡς καὶ ὡς ἐκατασάθη, σόσα βάσανα καὶ πάθη,
 Ὅπως ἦτον σὰν περ βόλη, καὶ σὲ καμαρώναν ὅλοι.
 Τώρα δὲ τὴν ἐρημάξαν, καὶ τὰ παλικάρια σφάξαν,
 Ὅπως εἶπαν πανξεμεία, λέγω κ' ἄρα βονιασμένα.
 Ὅλως τώρα ἐφώνεψαν, καὶ γυναῖκες ἐχίρνεψαν,
 Καὶ πολλαῖς ἐκείθε φίγαν, καὶ σὴν ξενητιά ἐπῆγαν.
 Καὶ καλὸς ἦσε γιὰ τώρα, θάνατε δὲ τὴν ὥρα, (ὅλως.
 Νάρθης νὰ μᾶς πάρῃς ὅλως, ἐκ τῆς τέρας τῆς παῖ
 Τῆς παμίας τῆς σκύλης, τῆς ἐχθρῆς καὶ ὅχι φίλης,
 Ἐλ्ला ἔλλα ἐπαρέμας, καὶ ἐδόθε λύξωσέμας.
 Ἐκ τὰ βάσανα τὰ τόσα, τῆς κινδύνες πᾶς πλακόσας,
 Ἐλ्ला ἔλλα χάρε χάρε, δολερὲ καὶ μαῦρε μαῦρε.
 Ἐλ्ला ἔλλα μὲν ἀργίσης, καὶ ἐμᾶς ἀλισμονίσης,
 εἰς τὴν παίδου σὶν τὴν τόσιν, δόσα νὰ παύσιν καμπόσιν
 Κὶ δὲ τῆς ματαίης βίης, τῆς ψόφου τῆς εἰς σαθλίας,
 Διὰ τὰ λούθρωθ' ἔμην, καὶ τὰ αἶωνά φρωνέμην.
 Καὶ τῆς Παραδείσεως καλῆς, ὅλοιμας μικροὶ μεγάλοι,
 Πάντες δὲ γὰρ ὕμνεσι, τὴν Χρυσὸν νὰ ποροσκυνῶσιν.
 Τὴν ξιάδα τὴν ἀγίαν, δέσποινά τὴν παναγίαν, (με.
 Κλαύσεται πάντες ἀδελφοί μου, εἰς τὴν παραπνοεσί-
 Τῆς καϊμένης Κοιδωνοίταις, σόσα βάσανα καὶ πόνους,
 Καὶ θρηνήσεται γλυαῖος, ὅλοιμας ταχὺ δούδεως.

Κλαύσεται αὐτὰ πάθη, ὀποκαρδίας μέσα τὰ βάθη,
 Τῆς δεινῆς αἰχμαλωσίας, τ' ἀπὸ λῆς ἔδραχίας.
 Πᾶν τὴν πύραν οἱ βαρβαροὶ, ἔπεσεν εἰς τώσα βάθη.
 Ἀπὸ τοῦ τέρκον τὰ πάθη, καὶ πέσεν πολλὰ εἰς βάθη.



ΕΠΙΤΑΓΕΣ

ΤΗΣ ΕΠΑΝΕΛΕΥΣΕΩΣ,

Καὶ γλυκομυίας, ἐν τῇ ἀθληταίᾳ Κρήτῃ
ὑπὸ τῆς ἀθέων ἀγαλῶν.

Συντεθέντες παρὰ Ἀκακίου Ἱερομονάχου
τῷ φώλῳ Ἀντίμῳ τῷ Διάκρῳ.

ΤΡΧΟΝΤΕΣ νὰ ἀκέσετε, μὲ τὴν καρδὴ καὶ μύλον,
τὰ βάσανα ὅπῃ ἔπαθεν, Κρήτης ἡφμισ μύλον.
Ἦν γὰρ Χανιά καὶ Ρέθυμνον, πᾶσα ἦς νὰ τὰ κλάψῃ,
Νὰ λυπηθῇ ὑπὸ καρδίας, καὶ νὰ αἰασσάξῃ.
Καὶ τὰ λοιπὰ πείχωρα, πῶς αἰχμαλωτιώθηκαν,
Ἀπὸ τὸ γένος τῆς τερχῶν, καὶ κατασημαώθηκαν.
Ὅπῃ μὲ τὴν ὀπιβελλῶν, αὐτὴνως τὰ ἐπῆρυν,
Καὶ ἔκαμν τέκνα ὀρφανὰ, καὶ θρήνησαν αἱ χῆραι.
Ἰδετε ὅλοι τί ἔκαμν, καὶ ἐδὲ πρὸς ἑξάσῃ,
Ἀμάχη δὶχος ἀφορμὴ, πῶς εἶχε τόση ἀγάπη.
Καὶ ἐχάλασε τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν πολλὴν εἰρήνην,
Καὶ ἐπανῆλθον σκάνδαλα, καὶ δάκρυα καὶ θρήνοι.
Λοιπὸν τῶρα νὰ κέσετε, νὰ μάθῃτε τὸ τέλος,
Ἀν μὲ βοηθήσῃ ὁ λογισμὸς, ἡ γνώσις καὶ τὸ μέλος.
Πῶς ἦτονε ἡ ἀφορμὴ, αὐτὸς νὰ ἀματώσῃ,
Καὶ εἰς τῆς Κρήτης τὸ νησί, τὸν πολέμον νὰ δώσῃ.
Μία Σελτὰνα ἡθέλησε, νὰ πᾶ νὰ προσκυλήσῃ,
Τὸν Μωαμῆτῳ τὸν σαλὸν, ὅπως νὰ γυρίσῃ.

Ἐπῆρε βίον φειασὸν, σὺν ἑράτῃ νὰ ἐξοδιάσῃ,
 Ὅ μὲ μὲ τὲς ἀνθρώπου της, ὅσον νὰ τὴν δῶτασῃ.
 Ἐπῆρε καὶ κορίτσια, νὰ εἶναι συνοδιάτης,
 Σκλάβες καὶ σκλάβας φειασαί, εἰς τὴν ὑπηρεσίᾳ της.
 Μέγα καράβι ἐφόρτωσεν, ὅλον φοροσκευητάδες,
 Φαγία καὶ φορέματα, ἄσπρα καὶ καμεχάδες.
 Νὰ φήσῃ τὸ φοροσκευήμα, καὶ ἄλλα νὰ χαρίσῃ,
 Εἰς τὲς πτωχὰς καὶ πεινῆται, καὶ πάλιν νὰ γυρίσῃ.
 Καὶ τότε ὁρδινιάθησαν, ὅλοι τὲς νὰ μισώσεν,
 Καλὸν καιρὸν εὐρήκασιν, δεῖ νὰ ταξιδεύσεν.
 Στὴν ἑράτῃ ἐπὶ ἐπήλθου, φράγγει τὴν καρτερῶσι,
 Τῆς Μάλτας τὰ πλεῖμματα, καὶ τὴν ἐπολεμῶσι.
 Ἐγινε πόλεμος πολὺς, τότε ἀναμεισάτης,
 Καὶ νὰ κοπῶν ἡθέλασι, γιὰ τὴν βασιλίσσας.
 Μὰ τίποτις δὲν ἔκαμαν, ἀλλὰ παραδοθῆκαν,
 Ὅλίγοι ἐμείναν ζωντανοὶ, οἱ ἄλλοι ἐκοπῆσαν.
 Καὶ ἐπῆραν τὴν τὰ κάτεργα, μὲ ὅλον τὸ καράβι,
 Πράγμα πᾶ δὲ ἐπάτεχε, ἐδ' ἤλπιζε νὰ λάβῃ.

Περὶ τὸ πῶς ἐπῆγαν τὰ μαντάτα εἰς τὸν Βασιλέα
 δεῖ τὴν Σελταία πῶς ἐσκλαβώθη ὑπὸ τῆς
 Μάλτας τὰ κάτεργα.

Ἦ' Φόντης τὴν ἐπήρασιν, τὰ κάτεργα τῆς Μάλτας,
 Ἦ' εἰς ἑξῆς ἡμέρας ἔφθασαν, σὴν πόλιν τὰ μαντάτα.
 Ἐπῆγαν εἰς τὸν Βασιλιά, τῷ εἶπον τὴν αἰτίαν,
 Γίνωσκε πῶς ἡ νύμφησε, ἐπαρῆθῃ εἰς σκλαβία.
 Ὡς ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς, τὸ πρᾶγμα πῶς ἐγίνη,
 Πολλὰ τῷ κακοφαίνεσθαι, καὶ ἔξεσπικὸς ἐγίνη.

Καὶ

Καὶ παρὸ θυὸς ἐφρόσαξε, καὶ τὸν Βεζήρει κράζει,
 Σαλαβατίζει θλίβεται, καὶ ὄψιτε ἀλάζει.
 Λέγειτε νὰ μπῇ σὸ ροδινιά, φασάτον νὰ μὲ μάσσης,
 Νὰ γρήνη γληγορότερον, ξηραῖτε καὶ θαλάσσης.
 Διότι πόλεμον φεικτὸν, θέλω νὰ ἀρχιλήσω,
 Αὐτὸ τῆς Μάλτας τὸ νησί, παντελῶς νὰ φανήσω.
 Καὶ ρῆγας νὰ θελήτονε, ἢ ἄλλο ἀφεντάτο,
 Νὰ τὰ φανίσω βέλομαι, εὐθυὸς ἐπυλῶ κάτω.
 Μὰ εἴνα νησὶ ὥσαν αὐτὸ, σελτὰνα νὰ μὲ πάρην,
 Πρᾶγμα πᾶ δὲ ἐπαίτεχα, εἰδὲ προσῶς ἐτάρην.
 Πᾶ ὅλος ὁ Κόσμος ἔβειμε, καὶ ὅλα τὰ φεντάτα,
 Καί σκια νὰ μὲ πέμπουσιν, ὀλοχρυσὰ δεκάτα.
 Καὶ βασιλεῖς καὶ κράληδες, εἶναι χαρατζομήφοι.
 Καὶ εἰς ἐμὴν δαίονονται, ὅλοιτες δελομήφοι.
 Εἶμε ἐπίγειος Βασιλεὺς, ἔβειμεν ὅταν μ' ἐδῶσιν,
 Στὴν οἰκὸν ἐμὴν ὅλῳ δὲ, ἀφεντὸν μὲ γροικῶσιν.
 Οἷζω ὅλῳ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ὅλον τὸν Ἰορδαίον.
 Καὶ μέγιστος ὥσαν ἐμὲ, εἰς τὸν Κόσμον δὲ ἐφαῖν.
 Καὶ βασιλεὺς δαίονομαι, Ἀσίας καὶ Εὐρώπης,
 Τοῖς πετεινοῖς τῆ ἐρανῆ, θερίοις καὶ ἀνθρώποις.
 Καὶ εἰς κοντολογία κρατῶ, ἀνατολὴν καὶ δύσιν,
 Καὶ δὲ δαίονεται τινὰς, νὰ μ' ἀντιπολεμήσῃ.
 Πάραυτα ἔσειλε γραφὰς, εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους,
 Στὰ κάσρη ὅπῃ ὀρίζε, καὶ εἰς δικάστε τόπους.
 Ὅσοι καὶ ἀν' εἶναι τῆ σπαθίᾳ, νὰ ἔλθουν εἰς τὴν πόλιν,
 Διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, νὰ συναχθῶσιν ὅλοι.
 Τότε ἐμπῆκαν σὸ ροδινιά, τὰ κάπεργα τοιμάζον,
 Καράβια καὶ σάϊκες, ὅλα τὰ ὀρδινιάζον.

Κάτεργα ἀρμάτωσε ἑκατὸν, καὶ σαῖκες ξιακόσιες,
 Χωρὶς τὰ Μπαρπαρέσικα, σὺν αἷς ἐπῆγαν τόσαις.
 Ἦσαν τὰ Μπαρπαρέσικα, καράβια σαραῖτα.
 Γαλιῶτες δὲ καὶ κάτεργα, ἕως ἄλλα τριῖτα.
 Ὅλα δὲ πάντα ἦσαν, ἀρῖμα πεντακόσια,
 Ὅπως ἐπῆγαν εἰς Χανιά, καὶ πόλεμον ἐδόσαν.
 Ἐτζη ἐμωῆκαν σορδινιά, δὲ νὰ συκωθῇσι,
 Καὶ εἰς τὰ μοθοκόρωνα, ἐκείνῃ νὰ ἄρεθῇσι.

Πῶς ἔκραξε τὸν Συληκτὰρ Μπασιά, καὶ τὸν ἔβαλε
 Καπετάνιον ἐπάνω εἰς ὄλιω τὴν Ἀρμάταν.

(λη,

Κ Αἰκράζει τὸ Συληκτὰρ Πασιά νὰ βάλλω Τζενερά-
 Ἐπάνω εἰς φασάτατε, τὸ φρόνημον κεφάλι.
 Καὶ εἶπε τον μὲ μαῖνιτα, νὰ κάμῃ καὶ νὰ δείξῃ,
 Νὰ δώσῃ μέγαν πόλεμον, ὥς πᾶσα εἰς νὰ φρίξῃ.
 Οὐχὶ μόνον οἱ ζωντανοὶ, νὰ κάμῃ νὰ φομάξῃν,
 Μὰ καὶ νεκροὶ ἐκ τὰ μνήματα, καὶ κῆποι νὰ θαυμάξῃν.
 Νὰ χύσῃς αἵματα πολλὰ, νὰ κάψῃς νὰ μπυρίσῃς,
 Νὰ λάβῃς δόξαν καὶ τιμὴν, καὶ ὀπίσω νὰ γυρίσῃς.
 Φασάτα ἔπαρε πολλὰ, καὶ σύρε σὸν ἐχθρόν σου,
 Νὰ τὸν χαλάσῃς τὸ λυπὸν, μὲ θέλημα δικόν σου.
 Πῶς χάλασε ταῖς χώραις σου, τὰ κάστρα καὶ τὸν τόπον,
 Πῶς κέρδησεν ὁ πᾶσις σου, μετὰ περισίον κόπον.
 Καὶ ὅσα ξύλα αὐτὸν βρεθῇν, αὐτῶν τὰ κρεσέβην,
 Καὶ ὅλον τὸ Ἄρτζηπέλαγον, καθολικὰ φρεσύν.
 Καὶ δὲ τὸ καὶ ἐσὺ, νὰ τὴν καταποντίσῃς,
 Μὲ πᾶσα φόβον πάχῃς, δὲ νὰ τὴν νικήσῃς.

Τὸ

Τὸ κάστρον μᾶλλον τὸν λαὸν, παντελῶς ῥαφανίσῃς,
ἔρταις κῆ μοναστήρια, καὶ πάντα μὲν ἀφήσῃς.
Μὴν νὰ τὰς κόψῃς λέγων σου, νὰ πάνε εἰς τὸν ἄδιν,
Νὰ μὴ φαῖν μὴ δέ τινας, ἀπ' αὐτὰς γὰρ σημάδι.
Καὶ αὐτὸν τὸν μέγα μάστορα, φέρτον ἐδῶ σεμνύα,
Νὰ ξεδικήσω τὰ κακὰ, πᾶ μ' ὅχι καμομνύα.
Τὸ φῶθι ἡ καρδιά τε, παρ' ἔγινε μεγάλος,
Καὶ ἔλεγχυ πῶς σαὶ αὐτὸν, ἐδὲν εὐρίσκετ' ἄλλος.
Χρυσὸν κοντίλη ἔπιασε, κῆ ἄρχησε νὰ γράφῃ,
Τὰ γράμματα πᾶ ἔκαμε, ἦσαν μὲ τὸ χρυσάφι.
Εὐφρόντις ἐτελείωσε, τότε ἐδ' ἵπλωσέ τι.
Καὶ μὲ τὴν βέλα τὴν χρυσὴν, αὐτὸς ἐβέλωσέ τι.

Πῶς τ' ἀπ' ἐχαιρέτησεν ὁ Καπετὰν Πασιας, εἰσὺναξε
αὐτὰς εἰς χόντζηδαὶς νὰ ποιήσεν δέησιν.

Κ Αὶ τότε ὁ Συληκταρ Πασιας, ἀπεχαιρέτησέ τον,
Τὸ χέρι τε ἐφίλησε, κῆ ἐπροσκυνώσέ τον.
Καὶ μάζοξε τὰς χόντζηδαὶς, δέησιν νὰ ποιήσεν,
Τὴν προσέχλυτες πρὸς Θεὸν, κῆ τότε νὰ κινήσεν.
Ἐκραξε δὲ κῆ Μεφτιώ, ὁ βασιλεὺς αὐτό τε,
Νὰ κάμῃ τὴν παμμίανον, δέησιν τότε ὁμωρό τε.
Τότε λοιπὸν ἐκείνησε, νὰ πᾶ νὰ προσκυνώσῃ,
Νὰ πειλάβῃ τὴν δούλῃ, κῆ νὰ σαλαβατήσῃ.
Ἀφόντις ἐπροσκυνώσῃ, σαὶ ἡθελε ἡ καρδιά τε,
Τότε ἐσωαχθήκασιν, οἱ χόντζηδες σιμά τε.
Ἐποίησαν παράκλησιν, ὅλοι δούλογησάν τον,
Νὰ ὑπάγῃ κῆ ναλθῇ καλὰ, ἐπροσέχληθη αὐτόν.

Ἐχθρὸς ὑπὸ τῆς πόδας τε, νὰ βάλη νὰ νικήσῃ,
 Τρωαιοφόρος νὰ γῇ, μὲ δόξαν νὰ γυρίσῃ.
 Καὶ νὰ σιωξίῃ τῶν ἐχθρῶν, τὰ βέλη καὶ τὰ τόξα,
 Καὶ νὰ σταφῇ τὸν θρόνον τε, τιμῶν τε καὶ μὲ δόξαν.
 Ὡς αὖ τῷ δῶσαν τὴν δούχην, παρ' αὐτίκα ὑπάγει,
 Καὶ τότε τὰ ντζαμόγλανα, ὁμῶς τὰ βοροδάγει.
 Παραύτα ἦλθεν μὲ σπασίαν, καὶ εἶπε νὰ ὀρδινιαθῇσι,
 Καράβια καὶ τὰ κάτεργα, ὅλα νὰ τοιμαθῇσι.
 Καὶ ἀρχίσαν τὰ ὄργανα, βέκιν' ἀνακαράδες,
 Τὸν Βασιλέα ἐφήμησαν, καὶ εἶχ' ἀν' ἀνὰ λυμπάρδες.
 Εἶχ' ἀνὰ λυμπάρδες, ὁμῶς καὶ τῆς θαλάσσης,
 Πᾶς κάμασιν καὶ ταῖς χαρῶν, ποῖος νὰ μὴ θαυμάσῃ.
 Τρεμπέτες καὶ ἄλλα μυστικά, τὰ βέλια καὶ πᾶν ἄλλον,
 Τότε ἐκεῖ δὲν ἔλειψε, μικρόν τε καὶ μέγαν.
 Ἡ πόλις ὅλη ἐσείσθηεν, καὶ Γαλατὰς τὸ Πέραν,
 Ἀπὸ τὸ πλῆθος πᾶς ἦσαν, ἐκείνη τὴν ἡμέραν.
 Ἐκ τῶν λυμπάρδων ταῖς πολλαῖς πελάγας καὶ τὴν χώραν,
 Πᾶς ῥίχνασιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τότε κατὰ τῆς ὥρας.
 Εὐθεὶς ἀσυνκωθήκασιν, τόντε λασία ἐδῶσαν,
 Κάτεργα καὶ καράβια, τὴν θαλάσσαν ἐγχομῶσαν.
 Καὶ αἰοίξαν τὰ ἄρματα, αἰώσαν καπαρτίε,
 Σταὶ εἴκοσι ἐκίνησαν, μίωός τ' Ἀφριλλίε.
 Ἀπὸ τὸ σκετάριν λοιπὸν, ἐκράτει ἡ ἀρμάδα,
 Ἔως εἰς τὴν καλίπολιν, αὐτὴν ἡ ὁμάδα.
 Κάτεργα καὶ καράβια, καὶ καραμυσαλίδες,
 Ἡ θάλασσα αἰὶν ὁρμαῖρισε, σὰν ὁρμαῖς μεγάλας.
 Τότε λοιπὸν ἐπήγασιν, εἰς ὅλα τὰ νησεία,
 Καὶ εἰς τὰ μοθοκόρωνα, καὶ εἰς τὴν μοτοβασία.

Καὶ ἔτζη ὁ Κόσμος ἔμαθε, πῶς πᾶνὰ πολεμήσῃ,
αὐτὸ τῆς Μάλτας τὸ νησί, καὶ τὸ ἀφανίσῃ.
Εἰς τὸ Τζηείγον ἦλθασιν, καὶ τότε δόχθηκότες,
ὁ φοβερότερος καὶ ὁ λαὸς, καὶ ἐχαιρέτησέν τε.
Καὶ κατὰ τὴν συνθήκην, κανίσκη τῇ χαρίζει,
ὅπως γνῶμίῳ δὲ ἡξίῃ, πῶς τὸν ἐφοβεῖται.
ὅπως γνῶμίῳ μιὰ, ἀγάπῃ δολωμένη,
φιλία πονηρότατη, πικρὰ φαρμακωμένη.
Καὶ ὑπὸ κείτῃ ἦλθασιν, εἰς τὸν αἰαβαρύον,
ὅπως ἀκέσσετε τί ἔκαμε, καὶ γράφωσιν τὰ ἀφύῳ.

Τὸ πῶς ὅρισεν ὁ Καπετὰν Πασίας, νὰ συναχ-
θῶσι οἱ μπέϊδες νὰ ἀκέσσωσιν τὸν
ὅρισμόν τῇ Βασιλέως.

Ὅρισε ὁ Συληκτὰρ Πασίας ὅπως νὰ συναχθῶσιν,
ὅλοι οἱ φῶτοι τῇ τερχῶν, ὅπως νὰ ἐλθῶσιν.
ὅπως ἀνοίξῃ τὴν γραφὴν, καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ,
εἰς ποίαν χώραν νὰ ὑπάῃ, καὶ πόλεμον νὰ δώσῃ.
ὅπως ἡ γραφὴν καὶ τὴν γραφὴν, αὐτὴ τῇ Βασιλέως,
ὅπως πᾶν τῆς κρήτης τὸ νησί, νὰ μὴ γῇ ἀλέως.
ὅπως ἡ Μάλτα ἡ μικρὴ, καὶ ἡ δυναμωμένη,
καὶ τῇ πολέμῳ δέσκονται, ὅπως μαθημένοι.
καὶ ἡ ὁ Σπαῖας ἐκεί σιμὰ, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥηγᾶτα,
ὅπως βοηθῶσιν αὐτῇ, καὶ ὅλα τὰ ἀφεντάτα.
καὶ ἡ ὑπᾶς ἐσὺ ἐκεί, θέλῃ σε ζιγυρίσει,
διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, καὶ θέλῃ σ' ἀφανίσει.
ὅπως τῆς κρήτης τὸ νησί, εἴη πολλὰ μεγάλο,
καὶ ἡ ἀμαθεὶς εἰς πόλεμον, ἐπὶ τοῦ διχὸς ἄλλο.

Καὶ σὰν τὴν ὑποδράβασεν, ὅλοι τὴν ἐχρoικήσαν,
 Καὶ εἶπασιν μετὰ χαρᾶς, ἢ τότε ἐσκορπίσαν.
 Καὶ ὁ Πασίας ἐωρόσαξεν, ὅλοι νὰ τοιμαθῶσι,
 Κατὰ τῆς ὥρας ὀρδινιά, δὴ νὰ συκωθῶσιν.
 Τεξάδῃ ἡμέρα ἦτονε, τότε πᾶς ἐσυκώθη,
 Καὶ τὴν παρασκῶν ὡρῶν, ἐκεῖ ὤξημερώθη.
 Σὰν συγνεφιά ἐφαίηκε, σὰν χιόνι ἀσπρολόγα,
 Πᾶς ἐφθασεν εἰς τὴν γωνιά, ἢ ἐβαλε τὴν φλόγα.
 Πλείμματα ἀμέτρητα, σὰν πεισέρια ἄσπρα,
 Καὶ ὅλον τὸ πόρτο γέμωσεν, ὡς ἐραυὸς μετ' ἄσπρα.

Πῶς ἐπῆλθον εἰς τὰ Θεόδωρῃ καὶ ἐπολέμησέτα
 ὡρώτη Μπατάγια, ἢ τὰ ἐπῆρυν.

Ὅταν σὸν τόπον ἐφθασε, ὥρα ἦτον γιωμάτα,
 Ὅπῃ ἐβαλε τὰ Θεόδωρῃ, αὐτὸς ἐπαύωκάτα.
 Στὰς ῥεῖς καὶ δέκα τῶ μύλων, ἦγονε τὴν ἱερίαν,
 Νὰ τὸ γινώσκῃ πᾶσα εἰς, σὸ ἔμπα καλοκαίρι.
 Σαρανταπέντε τῶ ἐτὸς, λέγω ὤξακωσίς,
 Πᾶς ἀρχώησεν ὁ πόλεμος, χρόνος εἰς τὴν χιλίαν.
 Παρασκῶν ἡμέρα ἦν, πᾶς ἐφθασε σὸν τόπον,
 Πᾶς ἀρχήσεν ἡ ταραχὴ, σύγχυσις τῶν ἀνθρώπων.
 Πᾶς δὴ βῆ εἰς τὰ Θεόδωρῃ, καὶ ἐπολέμησέτα,
 Πρώτῳ μπατάγια ἔδωκε, ἢ ἐπερίλαβέτα.
 Ἐδὲ χαρὰν ἐλάβασιν, πᾶς κάμει ὡρώτῳ νίκῳ,
 Καὶ τὸ ἐλειμεργιάξασιν, σὰν τὸ ἀπὸ οἱ λύκοι.
 Καὶ τὸ σαββάτο ἀρχήσεν, δὴ νὰ ξεβαρκαρῇ,
 Διὰ τὰ δώση πόλεμον, σὺν χώρῳ νὰ τὴν παρῇ.

Ε'π' ἤλυθ' ὠρώτα σὰ χεῖρα, καὶ ἐπολέμησέ τα,
Ε'καυσε καὶ ἐφλόγισε, καὶ καταρήμαξέ τα.
Ε'καυσε καὶ ταῖς θεμονιαῖς, ταῖς Ε'κκλησίαις κρεμνίζει,
Εἰς τὰ χεῖρα πᾶ δ' ἔβηκε, καὶ σπῆτια ἀφανίζει.
Τὰ πειρώλια χάλασε, καὶ δεινὰ ἐκοψέ τα,
Πᾶ ἦσαν γεμάτα μὲ καρπὸς, καὶ ἔξερξωσέ τα.
Ἐβάβατον καὶ τὴν κυριακὴν, ἔκαμαν σὰ χεῖρα,
Πᾶ ρίμαζαν τὰς Χερσινὰς, χεῖς παρηγοεῖα.

Πῶς ἀρχαῖσε τὸν πόλεμον εἰς τὰ Χανιά
καὶ τὰ ἐπ' ἤρα.

Κ Αἱ τὴν δευτέρα τὸ ταχὺ, ἀρχήσιν εἰς τὴν χώραν,
Τὸν πόλεμον ὅπως κάμε, θέλων ν' ἀρχήσω τώρα.
Πᾶ ἔβαλε τὸ γύροντις, εἰς σὲ κάθε μερία,
Μπασάνια αἰαρίθμητα, πολλὰ ἀλτελαρία.
Βοὴ ἔχρυστο πολλή, καὶ βόλια πᾶ κτυπῆσαν,
Καθολικὰ ὡσὰν βρονταῖς, ἐκείνα ἔβαρῆσαν.
Φόβος καὶ φόμος ἦτονε, ἐκ ταῖς φωτιαῖς π' ὀβρῆσαν,
Α'πὸ τὰ βέλια τὰ πολλὰ, σὺν χώρᾳ πᾶ πηγύσαν.
Ἐἴλλα ἀκομπέζω δόξαρα, τέχναις πᾶ συλαχθῆσαν,
Μ' ἀπὸ τὴν χώραν ἔδ' ἐποσῶς, δὲ τὰς ἐφοβηθῆκαν.
Νυκτὶ δὲ κοιμόντονα, μέρα δὲ ἐσιγῆσαν,
Τειγύρε γύρεμε φωτιαῖς, καὶ τὴν ἐπολεμῆσαν.
Τέχναις ἐργάζονται πολλὰς, πᾶσα λογὶς ἀκᾶμα,
Α'λλὰ δὲ τὰς ὠφέλησεν, ἔδ' ἐκανεῖν ὠραῖμα.
Κοντολογία δὲ ἔλειψεν, ἡ τέχνη τῆς ἀρμάτων,
Ε'να ὥρως εἰ ἔξαισιον, καὶ θαῦμα τῆς θαυμάσιον.

Τὴν τέχνην τῆς πολεμικῆς, ὅλῳ ἐδοκίμασάν τε,
 Τὴν δόξαν καὶ τὴν δυνάμιν, ὥσπερ ἐβαλάν τε.
 Ἐγένετο πόλεμος φεικτός, ἀρίφνητοι τε θνήσκον,
 Κεῖς τὸ κόντο ἐκ τῆς μισῆς, σὸ αἶμα κυλίσθησαν.
 Οἱ τῆρκοι δὲ παθημερνόν, τὴν μάχην δὲ ἀφίεν,
 Ἐὰν καὶ τόσοι ἀπ' αὐτῆς, σὸν θάνατον ἐμείναν.
 Δὲν ἔπαυσαν οἱ Λαμπαρδιαῖς, ἡμέρα νύκτα μᾶλλον,
 Νὰ ῥίκτεν βόλια σὰ Χανιά, μὲ βροντισμὸν μεγάλον.
 Ὁ πόλεμος ὀφροβερὸς, ὥς δις ὅμον μαχέει,
 Ἐκράτει δ' ἀπὸ τοῦ ταχύ, ἕως τοῦ μεσημέρι.
 Ὅλη μερὶς ἐκρέγασιν, ἀργὰ πιδῆσαν πάλιν,
 Μὲ τὸσον πλῆθος πᾶν εἶχασιν, ἢ μιὰ μερὶς καὶ ἡ ἄλλη.
 Τόσας πολέμους νὰ σασπῶς, εἶναι πολλὰ περὶ σῶς,
 Ἀλλ' ἐπειδὴ τῆς ἀρχῆς, δὲν ἔχω τί νὰ ποίσω.
 Ὅσοι μπορῶ κοντεύωτες, καὶ τῆς πλέων ἀφίω,
 Δὲν χέρω ὅσα ἐγὼ, σὸν χαλασμὸν ἐκείνου.
 Πᾶν ἡμέρα νύκτα πολεμῶν, ταχύ καὶ κάθε βράδι,
 Μ' ἀλήθεια ἀναείθμητοι, ἐπήγαν εἰς τὸν αἶδον.
 Ῥήκτεν λαμπαρδαῖς ἄμεξαις, τὸ πῦργον νὰ κτυπήσι,
 Νὰ φοβηθῶν οἱ χριστιανοὶ, γιὰ νὰ παραδωθῶσι.
 Πᾶν ἐρχετο ὁ ἄθεος, ἔξω δ' ἀπὸ τὴν χώραν,
 Καὶ δὲν ἀνίστατο ποτὲ, ἐδὲ σὺν μὲν ἐδ' ὥραν.
 Στὴν μέσῃ τὴν ἐβάλασαν, ξιγύρσαν σεφαῖα,
 Ἐκείνῃ ἰδῆς τὸν θέρυβον, τὸ πόλεμον πᾶν κάμνει.
 Ὑπτιοὶ δὲν ἐχορταίνονται, ἢ μιὰ μερὶς ἐδ' ἄλλη,
 Ἀπὸ τὴν τῶς ἀγρυπνιά, τῆς πόνει τὸ κεφάλι.
 Καὶ ὅλοι ἐχλομίαςαν, ὥσπερ ἀπὸ θαμνοῖς,
 Ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολὺν, πᾶν εἶχαν οἱ καὶ μύθοι.
 Εἴδει.

Εἴδεναι πόλεμον φεικτὸν, μὲ μαίητα μεγάλαν,
Σπαῖδες ἐσκοτώθησαν, καὶ Γιανήτ ζαροὶ πάλιν.
Ρίγτου σάγιτες ἄμεξαις, ἐκεῖ δὲ νὰ φθάσουν,
Ὡσαῦτὰ ἄσρα τ' ἔραν, καὶ ἄμμον τῆς θαλάσσης.
Διὰ νὰ δώσῃ πόλεμον, ἀπ' ὅθεν ἠμπορέσῃ,
Τριγύρε ἀπ' ὅλαις ταῖς μεραῖς, δὲ νὰ τὴν κερδέσῃ.
Καὶ ἀπὸ κείνῃ μὲν ὄγυν, ἀλλὰ νὰ τιμηθῇ,
Ἡ νὰ τὴν πάρῃ τὸ λοιπὸν, ἢ ὅλοι νὰ χαθῇ.
Φόμος καὶ φόμος ἦτανε, τῇ λεμπαρδίῳ οἱ μπάλαις,
Ὅπῃς τὴν χώραν ἔειχναν, ἦτον πολλὰ μεγάλαις.
Κοὶ χρισιαροὶ, εἰχιασι λεμπαρδαὶς ἀπὸ μέσα,
Σπαῖδων ἐ Γιανήτ ζαρων, πολλὰ κεφάλια πέσα.
Καὶ σκοτωμένοι εὐρίσκονταν, πολλοὶ ἐκ ταῖς λεμπαρ-
Κάθε λογιῆς ἀγαρηνοὶ, μάλισα καὶ ἀφεντάδες. (δαις,
Εἰ νὰ ἰδῇς ἄμέξετα, πῶς ἦσαν κομψία,
Κεφάλια ἀπὸ τὰ κορμιά, πῶς ἦσαν χωρισμῆα.
Χεῖρα καὶ πόδε νὰ ἰδῇς, πῶς κοίτονταν τὸ χῶμα,
Κοιλιαῖς ἀντερωσύνωτα, ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα.
Ὡς ἄχυρα τὸν ἄνεμον, πήγνυν τὰ μυιαλάτους,
Καὶ σὰν τ' ἄμμον σκορπίζαν, τότε τὰ καύκαλάτης.
Τόσον τὴν νύκτα πῶς τῶσι, ὥσα καὶ τὴν ἡμέρα,
Τὰ τελευπάνια πήγνυν, ψηλὰ εἰς τὸν αἶρα.
Ἀνατολὴ καὶ ρούμελι, σαυλῆδες ἀντερωμῆοι,
Μπεῖδες καὶ τζαῖσινδες, ἀγάδες ἀξιομῆοι.
Εἴ τότε νὰ τὴς ἔβλεπες, πῶς ἦσαν ξαπλωμῆοι,
Καὶ μέσα εἰς τὰ αἵματα, νὰ ποδοκυλισμῆοι.
Ὁ κάμπος ἐσκοκίνησεν, ἐκ τὸ πολὺ τὸ αἷμα,
Καὶ τὰ κορμιά ἐκοίτονταν, νεκρὰ διχῶς τὸ πνεῦμα.

Νέοι ὠραῖοι δ' ἄμορφοι, πολλοὶ ἀνδρειωμένοι,
 Στὰ αἵματα κυλιόντανε, γυμνοὶ καὶ ξαπλωμένοι.
 Καὶ μύρια ἔχασαν μετρητὸν, νὰ εἰπῶ τοσοῖ καὶ πόσοι,
 Πᾶς ἐπύθαι σὺ κοπανιὰ, πλεον παρὰ δ' ἄκόσοι.
 Ἡμέρας ἔκαμαν πολλαῖ, ὅπῃ τὸ πολεμῆσαν,
 Καὶ τίποτες δὲν ἔκαμαν, καὶ ὅλοι ἀπορῆσαν.
 Μόνον τὸν κόπον ἔυκερον, καὶ σ' αὐτὲς τοσοῖ φοῖοι, (νι.
 Ἐκτὸς τζαλμάδες ἄσπριζαν, οἱ κάμποι σὰν τὸ χιό-
 Καὶ τίνα λέγω τὰ πολλὰ, ὅπῃ δὲν κάμινεν χρεῖα,
 Πᾶς ἡ γῆ ἐπορφυρόθηκεν, ἐκ τὰ πολλὰ κορμῖα.
 Ἀπὸ τὸ πλῆθος π' ὄριχναν λεμπάρδαις καὶ τεφίκια,
 Σὲ φαίνετον ὅς ἔρανε, ὅτι ἦν ἀσροπελέκια.
 Ἐπέυτασι τὰ βόλια, ὡς πέυτει τὸ χαλάζι,
 Καὶ εἴ τις ἔλαχεν ἐκεῖ, κλέγει καὶ ἀσασνάζει.
 Ὅχοι οἱ τῆρκοι μοναχὰ, ἐκλαίγαν καὶ θύωσαν,
 Μὰ καὶ οἱ χανιώταις οἱ πτωχοὶ, πικρῶς μηρολογῆσαν.
 Πᾶς ἔργαζαν συρίζοντας, τὰ βόλια ἀπὸ τ' αὐτιάτης,
 Καὶ οἱ χρεῖαι τοὶ σκοτάνονταν, ἐπύθαι ὁμωροσάτης.
 Καὶ βλέπασιν τὰ δέλφιατες, καὶ ἄλλοι τὰ παιδιάτες,
 Πᾶς κοίτονταν σὰ αἵματα, τὰ δόλια τὰ κορμιάτες.
 Καὶ καὶ ἐνὰ τὸς κλάψανε, οἱ ἐδικοίτες λίγον,
 Μόνον τὸς ἀπετέσασιν, ἔξω ἀπὸ τὸν πύργον.
 Καὶ γέμισε τὸ ξέπυργον, ἀπὸ τὸς σκοτωμένους,
 Καὶ τίς νὰ μὴ τὸς λυπηθῇ, ἐκείνης τὸς καϊμάρους.
 Χωρεῖς μανάλια καὶ σαυρόν, καὶ δίχως ψαλμωδίαν,
 Σὰν ἄχυρα τὰ ἔριχναν, ἐκεῖνα τὰ κορμῖα.
 Ὡς τάξις ὦν τῶν χρεῖαιανῶν, νὰ θάπτεν οἱ παππάδες,
 Μὲ ποροσούχην καὶ ψαλμωδίαν; ὁ μὲ πολλαῖς λαμ-
 πάδες.
 Καὶ

Καὶ τίς νὰ μὴ τὰ λυπηθῇ, καὶ τίς νὰ μὴ τὰ κλάψῃ,
Νὰ μὴ δακρύσῃ ἀπὸ ψυχῆς, καὶ νὰ ἀνασσειάξῃ.
Ὡς ἦτον λιθοκαρδῖος, πάλιν ἤθελε δακρύσῃ,
Χύσει ἤθελε δάκρυα, ἅμεξα ὑπὲρ φύσιν.
Ὡς ἦσαν ξένον θῆμα, τὰ δόλια τὰ κορμιάτες,
Νὰ κοίτονται ἐπάνωτ', διχῶς τὴν ἐμορφιάτες.
Καὶ οἱ ζωντανοὶ τότε κλαίγαν, καὶ εἶχαν μέγαν πόνον.
Οἱ βλέποντες τὴν συμφορὰν, καὶ τὸν πολὺν τὸν φόνον.
Πᾶσάν τις ὡς ἦτον κεῖ, πικρὸς μηρολογάται,
Πᾶσα καντῆρι καὶ σενὸν, θρῆνος πολὺς γροικάται.
Νὰ κλαίγῃ καὶ νὰ ὀδύρεται, καὶ τὸ ἔαίνα κράζῃ,
Ἀλλήμονον ἀπὸ ψυχῆς, πικρῶς νὰ ἀνασσειάξῃ.
Μικροὶ μεγάλοι γέροντες, γυναικες καὶ παιδία,
Ἐκλαίγαν ἀπαρηγόρευτα, σὺν τὸν Ἰερεμία.
Καὶ τὴν τῆς Ἰερουσαλὴμ, πᾶν τὴν αἰχμαλωτίσαν,
Χαλδαῖοι ἐκείνοι οἱ ἄνομοι, καὶ ῥημοὶ τὴν ἀφῆσαν.
Ἐκείνη ἐσπλάγνυτο, διὰ τὴν ἁμαρτίαν,
Ἐπὶ τὴν καὶ δὴ τὸ βλέπωμεν, καθολικὰ ὁμοίαν.
Λοιπὸν τότε ἐκλαίγασιν, καὶ ὅλοι μηρολογῆσαν,
Μὲ πόνον καὶ σενάγμον, τὸ σῆθος ἐκτυτῆσαν.
Οἱ βλέποντες τὴν ταραχὴν, ἐπὶ πλῆθος τῶ πολέμου,
Τὰ βόλεια ὅπως ἐπύσαν, καὶ ἀρχιῶσαι νὰ ζέμουν.
Διότι τόσα ἔειχον, ὅτι σὺν παντίωνταν,
Ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸ πολὺ, οἱ μπάλαις ἐκτυπιοῦνταν.
Μὰ ὅσοι δὲν εἶδαν, λέγω μὰ τὴν ἀλήθειαν,
Τὸ φαίνεται ὁ πόλεμος, ὅτι εἶναι παραμύθια.
Ὅτι ἔφαγον καὶ ἔπιναν, καὶ ἄλλοι ἐμεθῆσαν,
Καὶ τὰ καίμεινα τὰ Χανιά, τῆρποι τὰ πολεμῆσαν.

Οὕτως

Οὐτ' ἀσεβεῖς ἐβλέπασιν, ἔτε τουρκομαῖα,
Τὸ αἶμα πᾶ' ἐχύθηκεν, μέσ' ὑπὸ τὰ Χαρία.
Διότι ὀλοτεῖγυρα, τῆς γῆς καὶ τῆ πελάγε,
Καὶ ὥσπερ κυῶες λυσαφοὶ, ἤθελαν νὰ τὰ φάγυν.
Καιρὸν δ' αὖ ἀναμύρασι, ὥραν καὶ δ' ἐνέχαιαν,
Σιὸν μάχην πάντα διώαμιν, τέχναις πάντα ἐβαίαν.
Οἱ τῆρκοι τότε μὲ βοή, καὶ ὄχλον ἐπληθείαν,
Καὶ μὲ περίεσαν ταραχῇ, σιὸν χώραν ἐπηχύαν.
Καὶ βάαν τόσῳ διώαμιν, πόθον κ' ὠροθυμίαν,
Ὅτ' ἐπὶ τὰ τεῖχει ἔειχναν, μὲ τῷ ἀλτελαρίαν.
Λέγοντες νὰ τῷ πάρισιν, ὡν' ἀπεθαίνεν ὅλοι,
Σὴν Κρήτην νὰ πομείνῃσι, νὰ μὲν στραφῇ σὴν πόλι.
Καὶ μὲ θυμὸν κ' ταραχῇ, ἐδράμασι τὰ λάγια,
Πάλιν ὑπὸ τ' θάλασσαν, κάτεργα σ' ἄλλα πλάγια.
Βρονταῖς φοναῖς ὡς ἀσραπαῖς, ἀρκομπεζαῖς σαγίταις,
κ' κλάματα κ' συναγμῆς, ἔδωκαν οἱ μαχίταις.
Τὰ δύο μέρη πολεμῆν, καὶ ζέμω νὰ ἀρχήσω.
Πῶς δ' αὖ τὸ εἶναι εἰπῶ, κ' τ' ἄλλον νὰ λαλήσω.
Ὅτι οἱ τῆρκοι ἐσίμωσαν, μέσα δ' αὖ νὰ μπῇσι.
Ἐκεῖνοι πάλιν ἤθελαν, νὰ τῆς ἀντισταθῇσι.
Καὶ ἔτ' ἐγὶν χαλασμός, κ' φόνοι εἰς τῷ μέσῳ,
Πλέον δ' ἐν ἐσυχώνετον, ὅστις ἤθελε πέσειν.
Καὶ ὅταν ἐν ἐσμίσασιν, ὑπὸ τὰ δύο μέρη,
Σκότος αἶρας φειασὸς, ἀρχαῖήσεν νὰ φέρη.
Καὶ ὑπὸ τὴν σκόνην τὴν πολλήν, νέφη ὡς ὥρος τὰ ὕψη,
Ἐκεῖ τότε κατέβαινε, τῆς πάντας νὰ καλύψῃ.
Ἀρκομπεζαῖς ἐδίδασιν, τὰ δύο μέρη ὁμάδῃ,
Πολλοὶ ἐσκοτώθησαν, κ' πᾶσι σὸ λιβάδι.

Καὶ

Καὶ πάλι μὲ σπαθιά σμίξαν, σὴν συμφορὰν ἐκείνη,
 Πολλὰ φεικῶδης ἦτονε, τὸσον κακὸν πᾶ γένῃ.
 Εἴ φαῖν γὰρ ὁ ἔρανος, εὐδύς σκοτινιάσμευος.
 Εἴ κ' τὴν βολὴν τὸν λεμπάρδον, περὶ αἶσα θαμπομεύος.
 Τὰ ὠρόσ' ὡπάτης ἦσανε, ὠρῶτα καθαροτάτα,
 Ἀ' χημα ὅλα ἔγιναν, καὶ θάμποιμα γεμάτα.
 Ὅταν οἱ τέρκοι ἄτακτοι, σὰν ὄρνιθες ἐμπῆκαν,
 Μὲ τὰς καλὰς Χειρσιανὰς, καὶ ἀνακατωθῆκαν.
 Εἶχες ἰδεῖν τὰ μακελιά, τὴν τοσῶ συτελείαν,
 Τόσες θανάτους τῶν τερκῶν, μὲ φοβερὴν λαλίαν.
 Νὰ πόθεν οἱ μασέλαιστές, κεφάλια νὰ πετῶνται,
 Χεῖρα πολλὰ μὲ τὰ σπαθιά, κομρὰ νὰ θωρῶνται.
 Κοιλιάντερα νὰ χυῶνται, ἔξω ἀπὸ τὰ κεφάρια,
 νὰ κείτονται σὰ αἵματα, σὴν σράταν τὴν καθάρια.
 Εἴρχονταν τὰ κομάτιατες, ὡσὰν μικρὰ πελάκια,
 Ἀ'λλα εἰς κάμπον ἔπδωναν, καὶ ἄλλα εἰς χαράκια.
 Εἴσοντας νάαι ὁ πόλεμος, μέγας ἔ' ἀντειάγτος,
 αἵματα πόνος ἔ' κλαυθμὸς, φωναῖς πολλαῖς γεμάτος.
 Τόσον ἀπὸ τ' μιὰν μεριάν, ὡσὰν κί' ἀπὸ τὴν ἄλλην,
 Εἴγινε ἀφανισμὸς πολὺς, καὶ ταραχὴ μεγάλη.
 (Κοιδωνῖται) Ρ' ὠμαῖοι μὲ, πῶρα ἀντισαθῆτε,
 Ὡς λέοντες εἰς τὰς ἐχθρὰς, ὅλ' αὖ νὰ τιμηθῆτε.
 Ὡσπερ τὸ πρῶτον ἔκαμαν, αὐτοὶ Μακεδωνίται,
 Οὕτως φανῆτε καὶ ἐσ εἰς, πῶρα οἱ Κοιδωνίται.
 Πᾶ κένος τοὺς ἐξόμαξον, ὅλη ἡ οἰκεμένη,
 καὶ ὅπ' αὖ δ' εἰσπονταν, ἦσανε τιμημενοί.
 Εἰς τ' Ἀ' λεξανδρὸν τὸν καιρὸν, πᾶ ἔγινε Μονάρχας,
 καὶ φαῖν εἰς τὰς βασιλεῖς, μεγάλος πολεμάρχας.
 Εἴ τ' ἔ'

Εἴτ' ἢ καὶ σῆς νὰ δείξετε, τέχνη καὶ δυνάμιν σας,
 Νὰ ἰδῶν καὶ νὰ ἱσχυρῶσιν, αὐτόνοι οἱ ἐχθροί σας.
 Ἀλλὰ ὁ πόλεμος ποσῶς, ποτὲ δ' ἐν ἀνάσσειν,
 Μόρον εἰς τὸ χειρότερον, εἰς τὸ κακὸν πηγύνῃ.

Πῶς ὁ Κατωταὺν Πασίας εἰς ἀθημονίαν μεγάλην ἦλθεν,
 καὶ ἐσώαξε τὰς Μπεΐδες νὰ συμβελούθῃ ὅτι μὲ
 ποίαν τέχνην νὰ κάμῃ νὰ νικήσῃ.

Καὶ ὁ Πασίας δ' εἰσέκετον, εἰς σὲ μεγάλῳ ᾠρίκῃ,
 Χαλῶντας τὰ μπασιάνια, καὶ σὶα δ' ἐν ἀφῆκαν.
 Ἐνὰ κασέλησαν αὐτὸ, νὰ σέκει ἐναντιά του,
 Νὰ μὴ ψιφᾷ ταῖς ὀρδινιάς, καὶ τὰ ποιήματα.
 Ἐκ τὸν θυμόν τε τὸν πολὺν, ὡς λέων ἐβρεχάτο.
 Περισσότερον ἐκ τὴν ἐνδοπλὺν, καὶ δυνάμει μεγάλῳ.
 Καὶ ἔκραξε τὰς Μπεΐδες, δὴ νὰ τὰς ῥωτήσῃ,
 Μὲ τί λογῆς τεχνάσματα, νὰ τὸ καταπονέσῃ.
 Καὶ πάντα συνάχθησαν, οἱ τῆρκοι οἱ μεγάλοι,
 Οἱ ἀφ' αὐτὰς τὸ λοιπὸν, καὶ ἄρχοντες οἱ ἄλλοι.
 Τὸ κάστρον εἶναι δυνάτουν, πῶς νὰ τὸ κυριεύσω,
 Καὶ νὰ τὸ πᾶν ἀδυνάτουν, εἶναι νὰ τὸ πιστεύσω.
 Διότι τὸ φασάτομε, βλέπω ἀφαισθηθῆκαν,
 Ὅλῃγοι ἐμέναν ζωντανοὶ, καὶ οἱ ἄλλοι ἐκοπίκαν.
 Μόνον νὰ τὰς μινύσωμεν, γιὰ νὰ παραδώθῃνε,
 Νὰ παύσῃ ὁ φόβος ὁ πολὺς, νὰ μὴ ἀντίσταθῇνε.
 Εἶδ' ἐκ καὶ δούτο σέρξασιν, ὅλως χαλάσειτέ τις,
 Βάλτε φωτιά καὶ θολικά, καὶ ὅλως κάψετε τις.
 Χαλάσει τὸ κάστρον τις, μὲ τὴν ἀλτελαρία.
 Κάτ' ἐπὶ τὴν γῆν νὰ γκρεμνισθῇ, νὰ πέσῃ τὰ τειχεῖα.

Βαρύτε ἀπ' ὅλαις ταῖς μεραῖς, ὅλα νὰ γκρεμνισθῇ,
Νὰ μὲν ἡξάρειν τὰ σκυλιά, πῆ νὰ δξαμοισραθῇ.
Καὶ μὲν ἔραπῃτε γέροντες, πνέυματικὲς παπᾶδες,
Μήτε ὑὸν μονάκρυβον, ἀλλὰ ἐδὲ χηράδες.

Πλοσίεις λέγω καὶ πτωχοὺς, βαρεῖτε κόψετετες;
Καὶ σαὺ ἀσάχια αὐτοὺς, ὅλες θείσειςτέτες.

Νὰ τοὺς ἰδῶ ἀνδυνούνται, πῶρα οἱ Μαλτεζαῖοι,
Νὰ ἀντισαθῇ τ' δόξαίμε, καθὼς οἱ ἔστες βαίη.

Ἄν κάμου καὶ τὴν λέγατες, ὅλοι νὰ συναχθῶσιν,
Δεῖ θέλειν διωλθῇ ποτὲ, ἐμὴν αἰτίσαθῶσιν,

Πῆ ἔχω τόσῃ δυνάμιν, καὶ ἄμεξων φεσάτον,
Καὶ θέλω ἀπὸ θεμελίῳ, νὰ τὴν ἐβάλω κάτω.

Νὰ τὲς ἰδῶ λέγει τὰ σκυλιά, τίνος κάμνην δεσπέτο,
Ἀ' μὲν ἐγὼ βεβλήθηκα, νὰ τὴν ἐπάρω ἐφέτο.

Ἡ' παντελῶς δὲ νὰ χαθῶ, ἢ νὰ τὴν κυριεύσω,
Τὴν χώραν μ' ὅλον τὸν λαόν, ἢ νὰ τὴν ἀφαιτύσω.

Πῶς ἔσειλε μαντατοφόρος εἰς τὴν χώραν.

Μαντατοφόρος ἔσειλε, σὸ κάστρον νὰ εἰπῶσιν,
Σὲς ἀφεντάδες π' ὄρριζαι, γιανὰ παραδοθῶσιν.

Καὶ παρόνθ' ἐκίνησαν, τότε κατὰ τὴν ὥρα,

Καὶ ἐπῆγαν καὶ σαθήκανε, ἔξω ἀπὸ τὴν χώρα.

Ἐδῶ μᾶς ἔσειλε ὁ Πασίας, δὲ νὰ σὰς εἰπῶμην,

Καθὼς μᾶς ἐπαράγγειλε, ἢ πάλιν νὰ στραφῶμην.

Ἄ' θέλετε μὲ τὸ καλόν, γιανὰ παραδωθῇτε,

Νὰ παύσεν φόνοι οἱ πολλοὶ, δὲ νὰ μὴν κοπῇτε.

Καὶ ἀς γινῇ πάλιν εἰς ἡμᾶς, ἀγάπη καὶ εἰρήνη,

Καὶ ἐλάττε προσκυυήσετε, μὲ ταπεινοφροσύνη.

Νὰ

Νὰ ἔχετε τὸ ῥῶγμασας, καὶ τὰ ὑπάρχοντάσας.
 Νὰ τὰ ὀξυσιάζετε, ἐσεῖς καὶ τὰ παιδῶσας.
 Εἰ δὲ καὶ δὴ θελήσετε, μὲ θέλημα δικόνσας,
 Θίλει σὰς παρὴν μὲσανιό, δὴ τὸ δεσποτικόσας.

Ἀποκρίσις τῷ Χανιώτῳ.

Ξεῖς καλὶτεράχων, ὅλοιμας νὰ κοπῶμεν,
 παρὰ νὰ ταῦ ἐδώσωμεν, καὶ νὰ παραδωθῶμεν.
 Ἀμὴ ἂν ἔχη δύαμιν, καὶ ἔχη πολλὰ σὲ φέρη,
 Ἀς πλὴν ἐπαρὴν τὸ λοιπὸν, μὲ τὸ αἰσθισὸν χέρι.
 Καὶ τότε νὰ γνωρίσετε, τ' ἄξια παλικάρια,
 Πῶς δύνονται σὸν πόλεμον, νὰ κάμνεν σὰν λιοντάρια
 Καὶ ἡ ἀρμάτα ἔρχεται, δὴ νὰ πολεμήσῃ,
 Τὴν ἐδικλεύσας σύμφηχην, καὶ νὰ τὴν ἀφανίσῃ.
 Ἡμεῖς δὲ πάλιν ἐκ τῆς γῆς, θέλωμερθῇ μὲ πλῆθος,
 καβαλαῖοι καὶ αἰπεροὶ, νὰ πᾶτε ὅλοι σὸ βίθος.
 Καὶ ὀλπίζωμεν εἰς τὸν Θεόν, νὰ ποντιῶνται ὅλοι,
 Νὰ μὴ γυρίσῃ ἀπὸ σὰς, ἐδ' ὅσας εἰς τὴν πόλιν.

Ἀποκρίσις τῇ Πασιᾷ.

Εἰς τὸν Πασιᾶ ἐγύρεσαι, εἰπατε τὴν αἰτίαν,
 Τὸ πῶς δὲ παραδίδεται, ἡ χώρα τὰ Χαΐα.
 Ὅτι ἀπανταχέσιν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάδα,
 Πῶς θέλει φθάσει ἔλεγον, τέττω τὴν ἐβδομάδα.
 Καὶ ὦρα τὴν ὦρα καρτερῶν, πότε καὶ νὰ προβάλλῃ,
 καὶ οἱ κείνοι πάλιν ἐκ τῆς γῆς, νὰ ἔλθουν μικροὶ μεγάλοι.
 Διὰ θαλάσσης ἔξηρας, νὰ βαλένε μάς σὺν μέσιν,
 Καὶ ὅλες νὰ μάς κόψωσι, ἔτος αὐτῆνοι λείψιν.

Νὰ

Νὰ μὲν γλυτόσιν ἐδὲ εἰς, μόνα κοπῆμι οἱ ὅλοι,
Οὐδὲ χαμπάειν ἀσφαλίῃ, καὶ νὰ ὑπείσλιν πάλιν.

Τὸ πῶς ἐπρόσαξε, ὁ Πασιαὶ καὶ ἔσκαψαν
ταῖς μύαις.

Καὶ παρὸν θύς ἐπρόσαξε, λέγει μὲν καρτερῆτε,
νὰ πᾶτε σκάπτοντας τὴν γῆν, τὸ πῦρ δὲ νὰ οὐρεῖτε.
Καὶ πάντα νὰ βάλετε, βοταίη δὲ θεμέλια,
Νὰ παῖε ὅλοι σύμφυχοι, γέροντες καὶ κοπέλια.
Ὅτι θεωρῶ καθολικὰ, τὸ πῶς δὲ με φελέσιν,
Αὐτῆνες οἱ λεμπάρδαις με, μὰ δωρατὰ κτυπῶσιν.
Καὶ ἔσκαψαν τὴν χολίαν, καὶ εἶχε τὸσον βάρος,
Μὲ τίς ἔσπον καὶ ὀρδινία, δὲ νὰ τὴν ἐπάρῃ.
Λοιπὸν τότες ἐβύμισε, ὡς δράκος καὶ λιοντάρι,
Καὶ ἄφρειζε τὸ σῶμα, σ' αἰάχε χαλινάρι.
Ὅτι μεγάλη ἐν ἔσπορῃ, τὴν φαίνετο νάχη,
Πῶς νὰ νικήσῃ δὲν μπορῇ, ἐνὸς κασελῖς μάχη.
Καὶ δύο μύες ἔκαμαν, μεγάλας παραφύσιν,
Καὶ σὸ κοντὸ τὴν ἤφεραν, γιὰ τὴν ἀφανίσιν.
Ἀφανισμὸς καὶ σκορτισμὸς, ἐγένηκε δὲ τότες,
Οὐχὶς ἐς τέρας μοναχὰ, ἀλλὰ καὶ ἐς Χαριότες.
Ἐκ τῆς βολῆς τῆς φεισῆς, καὶ τὸ πολλὴ βοταίη,
Εἴ τις ἔρεθισεν ἐκεῖ, τὸν νῆντε τὸν ἐχαίη.
Βλέπων τὸ πλῆθος τῆς λαῆς, πᾶς ἤρχετον με βία,
Ὡς λέοντες ἀνήμεροι, νὰ μπῇ ἐκ τὰ τειχία.
Καὶ τὰ μπασένια ἐκ τῆς γῆς, κάτεργα τὴν πελάγε,
Καθολικὰ ὡσαύτ' αὐγὸν, ἤθελαν νὰ τὴν φάγῃ.
Ὅτι

Ὅτι βοή ἀκέσθηκε, σὸν ἔρανὸν ἐπάνω,
 Τῷ τοῦ ἐγὼ δὲ τὸ ψυφῶ, μὰ σὲ νὰ κερτὴν βάνω.
 Ἀέρας ἐσκοτίσθηκεν, ἡ θάλασσα μεγκάτον,
 Καὶ ἡ γῆ ἐσυχνόζομαζεν, ἐκ τὰ θεμέλια κάτω.
 Ἐκ τὰς βρονταὶς καὶ ἀστραπαὶς, καὶ χαλασμεὲς τῇ χώρας,
 Πῶς ἔκαμναν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τότε κατὰ τῆς ὥρας.
 Καὶ ταῖς φοναῖς ταῖς ἀμεξαις, τῇ τόσαις πῶς δύνειαν,
 Βυθὰ λαγκάδχα ἀνθρώποι, ἐκεῖ ἐξεκρυφαίναν.
 Ὁ κόσμος τότε ἔλεγε, πῶς θέλει νὰ βασιλέη,
 Ἀπὸ ταῖς τόσαις τῇ φωτίαις, καθολικὸς νὰ ἀνάψῃ.
 Καὶ τῆς θάλασσου καὶ τῆς γῆς, ἐδώκασι μὲ βίαν,
 Τὸν πόλεμον τὸν φοβερόν, μὲ τὴν ἀλαζονίαν.
 Σὲ κίνδυμον μέγαν καὶ βαρὺν, παρὰ πάντα ἄλλον,
 Μὲ τόσα πλήθη καὶ ὀρδινιαῖς, παρὰ ποτὲ εἰς ἄλλον.
 Ὅπ' ὄδωσεν ὁ αἶομος, ἐκέντω τὴν ἡμέραν,
 Καὶ ἐσκοτίσθησαν ἔρατος, ταχὺ ἕως ἑσπέραν.
 Ἐγέννη πόλεμος φρικτὸς, ἐφαίνεσαν γλυκῆς,
 Τότε ἐκεῖ ἐκόπισαν, γέροντες καὶ οἱ νέοι.
 Καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ, καλόγερο παπᾶδες,
 Πολλαῖς μαῖαις χαλκίστησαις, ἐγέννησαν χηράδες.
 Ὅτι ἐδυότον πᾶσα εἰς, ἐκεῖνο ἐπολέμα,
 Καὶ σὰν ποτάμι ἔξεχεν, ἐκ τὰ κορμιά τὸ αἷμα.
 Ὡς μακελαροὶ ἐγέννησαν, ἀνῶθεν ἕως κάτω,
 Καὶ δὲ ἐγνώριζεν τινὰν, νὰ εἰπῆς καὶ ποῖος νά τῃς.
 Τ' ἀπεθαμένους ἐζήλωσε, τότε ὀλαβομήκος,
 Ὅτι ἀπ' ἄλλης ἦτονε, περίασα πλακωμήκος.
 Ἐκεῖ ἐγέννη συμφορὰ, ξομακτικὴ μεγάλη,
 Καὶ ὥσ' ἂν νεράντ' ζῇ ἐπηγχε, τ' ἀνθρώπους τὸ κεφάλι.
 Πῶς νὰ

Πῆ νὰ πατήσῃ ἄνθρωπος, ἄπὸ τῆς σκοπευμένης.
Πῆ κοίτονταν ἰδῶ κ' ἐπεί, κὴ πᾶρτι λαβομένης.
αἰῆσαν τὰ κορμιά της, ὅρισμένα λαβομένηα,
Α' νάσκελα καὶ πίσωμα, καὶ ἦσαν φεσκομένηα.
Ἐμαύρησαν ὁ ἔρανος, καὶ ἐγέννησαν σκοτιάδι,
Α' πὸ τὰ τόσα σώματα, πῆ πῆγαν εἰς τὸν ἄδην.
Ὁ χάρος ἄπὸ πάνω της, ἦτονε το δρεπάνη,
κὴ ὅλες τῆς ἐθερίζε, καὶ σὺν βυθόν της βάιη.
Πασιάλιν ἐσυκώθηκε, σὺν ταραχῇ ἐκένει,
Τόσο πῆ δὲν ἐφαίνετον, ἄσρη ἔδ' ἐσιλμένη. (σαν,
Ἐκ ταῖς λαμπάρδαις ἔ' πολλαῖς, ἔ' πόσαις πῆ εἰχ-
καὶ ἐκ τῆς καπνὸν δὲν ἐβλεπαν, ἡμέρα ἔπε νύκταν.
Εἰς τὸσον πόλεμον φεικτῇ, μέγαλον πῆ ἐμπήκαν, (καν.
Πῆ σὺν κοιλιά τ' μάνας της, κὴ τὰ παιδ' αὖ σκιαχτί-
Πολλαῖς ἐκ τ' ἔρομαρά της, πῆ ἦσαν γκασρωμένηαι,
Μὲ τὰ παιδ' αὖ κατέβησαν, σὺν ἄδελφ' ἡ καὶ μῆαις.
Τόσον κακὸν πῆ ἔγινε, σὰ δόλια τὰ Χανία,
Δὲν ἔχω σόμα νὰ τὸ εἰπῶ, γλῶσσα ἔδ' ὁμιλία.
Φόνος μεγάλος φοβερός, ἐγένηκε περσία,
Α' πὸ τὰ τόσα σώματα, οἱ κάμποι ἐγεμῆσαν.
Ἡ γῆ ὅλη ἐγεμίσεν, ὡς ἂν ἄσκια ὅρισμένοι,
ἀλλ' οἱ ἦσαν κετ' ὀκίφαλοι, κ' ἄλλοι ξεκυλιασμένοι.
Καὶ ἄπὸ τὴν βρῶμα τ' πολλῶν, κὴ τὸς ἄνδ' δυσωδίαν,
Σὲ φαίνετον σὺν κόλασιν, Καθολικὰ ὁμοίαν.
Καὶ εἰς κοντολογία νὰ εἰπῆς, ὅν τις καὶ ἐσκοτίσθι,
Ὁ κόσμος τῆς ἐφάνηκε, πῶς ἐκ ταπεινότητι.
Τόσον ἄπὸ τὴν μίαν μερὰν, ὡς ἂν κ' ἄπὸ τὴν ἄλλαν,
Τὸ σκέτος τῆς ἐπλάκωσε, Ἐταραχὴ μεγάλη.

Ἐκ τῶ Λαμπάρδες τῶ πολλῶν, τὸ πόλεμον μπεῖ δώσαν,
 καὶ τὸ βοταίν τὸ πολὺ, πεῖ εἶχαν εἰς τὴν φῶσαν.
 Ὅταν ἐγίνη συμφορὰ, ἦτον πέμπη ἡμέρα,
 Πῆ ἡ χώρα ἐσκοτίνιασε, ὡρῶν ἕως ἑσπέρα.
 Ἦ γὰρ τῆς μεταμόρφωσις, Αὐγέσθαις ταῖς ἔξῃ,
 Χεῖς τὴν πατοκράτορος, καθὼς φαίνεται ἔτθῃ.
 Ἐκεῖνὰ ἔβλεπες κορμιά, καὶ ἴεες ἀνδρειωμένους,
 πῶς κοίτονταν τὰ χώματα γυμνὰ καὶ ὄξαπλωμένους.
 Πλῆθος πολλὴν ἐχάθηκε, ἀπὸ τῆς τέρκας τότες,
 Πῆ μὲν τῆς δὲν εἶχασιν, καὶ ἀπὸ τῆς Χαλιῶτες.
 Ἀπὸ τὸν τόσον πόλεμον, καὶ συμφορὰ πεῖ γίνῃ,
 Καθολικὰ καὶ οἱ νεκροὶ, ἐξόμαξαν καὶ ἐκείνοι.
 Καὶ οἱ ζωντανοὶ ἐξόμαξαν, ἐκ τῶ πολλὴν τὴν βρῶμα,
 Πῆ ἦσαν τόσοι περὶ αὐτοὶ, οἱ τέρκοι σὰν τὸ χῶμα.
 Τότε λοιπὸν ὡς ἴδασιν, ἀρχήσαν νὰ δοιλιάζουν,
 Ἀπὸ τὴν χώρα οἱ Χεῖςιοι, καὶ ὅλοι νὰ βομάζον.
 Καὶ τὸ Σαββάτο εἶπασιν, πῶς νὰ παραδωθῶσι,
 Νὰ παύσωσι τὸν πόλεμον, δὲ νὰ μὴ κοπῶσι.
 Διότι αἱ ξεγνιάσωμεν, πῶρα καθὼς θωρεῖμεν,
 Ἐκ γῆς καὶ ἐκ τοῦ πέλαγος, βοήθεια νὰ ἰδῶμεν.
 Καὶ πλέον μὲν ἐλπίζομεν, νὰ ἔλθῃ ἡ ἀρμάτα,
 Καὶ ὁ Ντζερράλες ἐκ τὴν γλῶσση, πολλὰ φησάτα.
 Ἀπὸ τὴν γλῶσση καὶ θάλασσαν, ἡμᾶς νὰ βοηθήσεν,
 Διὰ νὰ κόψεν τὰς ἐχθρὰς, καὶ νὰ τὰς ἀφανίσεν.
 Διὰ νὰ δώσεν πόλεμον, μὲν τὰς τὰς ἀλλοφύλλας.
 Αὐτοῦς τε τὰς παρανομέας, καὶ ἀσεβεῖς καὶ σκύλλας.
 Λοιπὸν μὲν ἀγαμέμνων, μὴ δὲ νὰ καρτερῶμεν,
 Διότι δὲ εἶναι καιρὸς, ἡμεῖς νὰ πολεμῶμεν.

Μὰ κάλλιον μὲ θέλημα, πῶρα τὸ ἐδικόν μας,
 Παρὰ τῆ ἐχθρέμιας τὸ σπαθί, νὰ ἰδῶμεν σὸ λεμόν μας
 Νὰ μὴ ἐμπῇ ἀπὸ σαιὸ, καὶ ἔλθῃσι μὲ βίαν,
 Καὶ τότε ἀφανίζῃσι, γυναῖκες καὶ παιδία.

Πῶς ἐπείσθη ἡ πάρτι δὴ νὰ
 παραδωθῇσιν.

(σεν,

Κ Αἰ ἔτζη ἡ πάρτι ἐπιάσθη, δὴ νὰ τὴν παραδῶ-
 Στὰ χεῖρα τῆς ἀσεβῶν, καὶ νὰ τὴν ἐπαρδῶσεν.
 Τρεῖς ἀρχόντες ἐσεύλασιν, εἰς τὸν Πασιὰ νὰ πᾶσι,
 Τὸ πῶς τῆ δίδεν τὰ κλειδὰ, καὶ νὰ παραδωθῇσι.
 Εὐθεὶς οἱ πόρταις ἀνοιξαν, ἡμέρα ἡ σάββατο,
 Ὅπῃ ἐγῆκαν καὶ ἔδωσαν, τὸ δολερὸν μαντάτο.
 Χωρὶς νὰ γῆσκον γλήγορα, ἀπὸ τὸ κάστρο βγῆκα,
 Καὶ σὸν Πασιὰ μὴ σκεδῆς, ἐπῆγαν παραυτίκα.
 Καὶ τὸν ἐπαροσκυνήσασιν, τὰ χεῖρα σαυρομύα,
 Πρόσωπον λυπητερόν, τὰ μάτια βερκομύα.
 Λέγοντε ἀφέντι σήμερον, τὸ κάστρον ἡ δίκῃς,
 Ἡ χῶρα μῶλον τὸν λαόν, εἶναι σὸν ὀρυσμόν σου.
 Μόνον ἡ ἐκλαμφορότης σου, καὶ ὑψηλότητάς σου,
 Νὰ κάμῃς ὡς μαῖς ἔταξες, πῶρα ἡ ἀφεντιά σου.
 Νὰ κάμῃς τὰ καπίτελα, ὡρῶτα νὰ μαῖς τὰ δώσης,
 Καὶ τότε ἡ ἀφεντιά σου, τὴν χῶρα νὰ δελώσης.
 Νὰ γράψῃς τὰ καπίτελα, νὰ χω μὲ ἐλπίθαι,
 Μικροὶ μεγάλοι ὅλοι μας, γυναῖκες καὶ παιδία.
 Χαράτζίον νὰ δίδομεν, μόνον τῆ Βασιλέως,
 Νὰ πιτελῶμεν παῖτοτε, νὰ μὴ κάμνομι ἀλέως.

Νὰ

Νὰ κρίσις καὶ τὰ χάρηγα, ὅπῃ δὲ πόρτον εἶναι,
 Μικρὰ μεγάλα ὅσαν βρεθῆν, καὶ ξείνα καὶ αὐτὴ εἶναι.
 Λέγειτε τότε βάλλω αὐτὸν, τίνα δὲ μὴ πειράξω,
 Πλάσιον δὲ ἔστε πτωχὸν, ἔδὲ νὰ τὸν ἐγγιᾶξω.
 Ἄς πάρῃν καὶ τὰ ῥέχματα, ὅσα καὶ αὐτὸν μπορῆναι,
 Νὰ παῖς ὅπῃ θέλῃσιν, πλεον νὰ μὴ σαθῇναι.
 Καὶ δύο Πασιάδες ἔειλε, εἰς χῶραν νὰ ἐμπεῖσιν,
 Διὰ νὰ εἰπῇ καὶ τῷ λαῷ, ἐκείθεν νὰ δούλῃσιν.
 Ἀντάμα μὲ τῶν ἀρχόντων, ἀπὸ ἐκείθεν βγῆκαν,
 Καὶ πήγασιν μετὰ σκεδῆς, εἰς χῶραν καὶ ἐμπέηκαν.
 Καὶ τότε ἐσιᾶσθην, αὐτοῖνοι οἱ Πασιάδες,
 Μὲ ὅλον τὸ ὑπόπολον, καὶ μὲ τῶν ἀφεντάδες.
 Καὶ κάμασι καπὶ τέλα, νὰ εἶναι βεβαιωμένοι,
 Πισοῖτε καὶ ἀληθινοὶ, καλὰ σερωμένοιοι.
 Διὰ νὰ ἡμεῖς ἐκείθεν, ἐκ τὸ δικόνσας χράιμα,
 Νὰ ἔχωμεν τὰ σπῆτιάμας, καὶ τὸ δικόνμας φράγμα.
 Τότε οἱ τέρκοι ἐμείνασι, καλὰ φχαριστημένοιοι,
 Κ' εὐγῆκασιν εἰς τὴν χῶραν, καὶ καλοκαρδισμένοιοι.
 Ἐπήγασιν εἰς τὸ Πασιά, καὶ τῷ εἶπαν τὴν αἰτίαν,
 Πῶς αὐτοῖν τ' ἀπὸ ταχιά, σὲ φέρνεν τὰ κλειδιά.
 Καὶ νὰ μπεῖν τὰ φασάτασθ, διχὸς κατὰ κόπον,
 Νὰ φειλάβῃς τὸ λοιπὸν, εἰς χῶραν καὶ τὸν τόπον.
 Καὶ νὰ κρίσις νὰ ἐμπεῖν, ὅλοιμε καλοσιώλω,
 Νὰ μὴ χυθῇ με μάνητα, ἔδὲ μὲ κακωσιύλω.
 Λέγω ὥσαυτ' ὅξῃ μέρωσιν, καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα,
 Σκοτινισμένη θλιβερὴ, ξίτη καὶ ἐχὶ δάτερα.
 Εἰς εἷα βατζίλαφρυρὸν, ἔβαλαν τὰ κλειδιά,
 Ἀφῶτες καὶ οἱ ἀρχαῖς, καὶ ἡ πτωχολογία.

Λέγουσαν

Λέγουντες ὅρσε τὰ κλειδῶν, τὸ κάστρο ἡ δίκος,·
Ἡ χῶρα μὲ ὅλον τὸν λαὸν, εἶναι σὺν ὀρεσμός.·
Μόνον ἢ ἐκλαμψρότησε, καὶ ὑψηλοτητάσε,
Νὰ κάμης ὡς μαῖ ἔταξες, ἐκ τὰ καπιτελάσε.·
Καὶ τὸν ἐφοροκυήσασι, μὲ τὴν καρδῶν καϊμνή,·
Καὶ μὲ τὸ χῆμα θλιβερόν, καὶ παραπρονεμίοι.·
Εὐφάιντες ὅτι γίδασι, τὸν σαταρὰ ἐκ τὸν ξάφο,·
Μὰ τὸν ἐραῖον Θεοῖ, ἔτζη καθὼς σὰς γράφω.·

Ὡς δὲ γράφωμεν τὸν θρῆῶν καὶ κλαυθμόν τῆς
καϊμνὸς κυδωνίας.·

¶ Οὔτε ὀρδινιασθήκασιν, ὅλοιτες νὰ ὕγῃσιν,
Χύνοντε δάκρυα περσὰ, δεινῶς μηρολογῇσιν.·
Βοή πολλὴ ἐγίνηκε, σύγχυσις καὶ αὐτάρ,·
ἢ ἀρχησαν νὰ θλίβονται, ἐκ τὴν πολλὴν ξομαρά.·
Λέγουν ὅχῃ ἀλήμονον, ἔδε κακὸν μέγαν,
Πᾶ ἔσειλες Ἰησῆ Χῆ, γιὰ σφάλμαμας μέγαν.·
Εὔχυναν δάκρυα ἀμέζητα, ξαβῆντες τὰ μαλιάτες,
Ἀπὸ τὴν παραπόνισιν, πᾶ ἔιχαν σὴν καρδιάτες.·
Ἀπὸ νὰ μέρος σκιάζαν, ἐκτ' ἄλλο καταρῶνται,
Πῶς δὲν τὲς ἐβοήθησαν, ἢ νὰ παραπονιῶνται.·
Θρῆνος πολὺς ἐγίνηκε, ἐκένῳ τὴν ἡμέραν,
Καὶ αἱ φωναὶ ἀνέβαιναν, ἐπάνω σὺν αἴρα.·
Εὐχυναν οἱ κακότυχοι, μὲ λύπη τε τὴν πόσιν,
Ὅτε μπόρῃ καθολικά, ἢ τῇ περσῶν νὰ δώση.·
Ἀπὸ τὸ κάστρον ἔσωθεν, ὅλοιτες μὲ τὴν βίαν,
Καὶ τὰ παιδία τὰ μικρά, μὲ σωτὴρ βλεῖν καρδίαν.·
Γνωαῖ-

Γυναικες τότε κλαίγασιν, νέοι μικρολογῶσι,
 Καὶ γέροντες ἐθλίβονταν, τὰ γῆριατες βραβῶσι.
 Ἡ' λὺε φείξον σείαξον, καὶ θρῆνῆσον σελεύῃ,
 Μικροὶ μεγάλοι κλαύσατε, εἰς τὸ κακὸν πᾶ γίνῃ.
 Ο' π' ἄφησαν τὸν βίοντες, καὶ οἱ τέρκοι τὸν ἀρπάζον.
 Μανᾶδες κλαίον τὰ παιδῶν, καὶ τὰ παιδῶν φωνάζον.
 Καὶ σῆς πέρες ραγήσεται, δαύδρα ξερίζοθῆτε.
 Βοιωτὰ καὶ ὄρη κλαύσατε, καὶ κάμποι λυπηθῆτε.
 Εἰς τὴν μεγάλην ἀδικίαν, καὶ εἰς τὴν δυσυχίαν,
 Σαύτην τὴν χώραν τὴν καλὴν, πᾶ δὲ εἶχε αἰτία.
 Ο' π' ὅλα μεριθῆκασιν, ἔσονται τὰ πατρίκατους,
 Καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα, καὶ σωτήρια τὰ δικάτες.
 Καὶ αὐτοὶ τότε ἐπήγασιν, εἰς τὰ βενὰ καὶ ὄρη,
 Μὲ μαῦρα δάκρυα ἐκλαύχον, ὅποιοι τῶν ἐθῶν.
 Θρῆνῆς μεγάλος ἔγινε, καὶ τίς γὰρ μὴ λυπᾶται,
 Μόνον οἱ λιθοκαρδιοὶ, καὶ ὅποιοι κοιμᾶται.
 Νάβλεπες πῶς ὄνυχῶσι, μαῖες καὶ θυγατέρες,
 Καὶ ἀδελφεὲς καὶ ἀδελφὰς, ὕμεις μὲν τῶν πατέρων.
 Νὰ ἔβλεπες τῶν ἀρχόντων, ἐταῖς ἀρχόντο πέλαις,
 Κορίτσια καὶ ἀγόρια, καὶ ταῖς παπαδοπέλαις.
 Ἀρχοντίσσαις δοχλαῖς, ἀλλὰ καὶ καλοχράδαις,
 Γεμῆροι καὶ γεμῆρισσαι, ἐαὶ πτωχαὶ χηράδες.
 Νὰ ἔβλεπες πῶς ἦσαν, μαῦροι καὶ τεθλιμῆροι,
 Χλεμπονιασμένοι κύτεινοι, ὥσαυτ' ἀποθαμῆροι.
 Τὰ μάτιατες ἦσαν θολὰ, τὰ δάκρυα γεμισμένα,
 Τὰ μαγελάτες μελανὰ, τὰ χεῖλη μαρμαρέα.
 Ἐκεῖνὰ ἰδῆς τὸν θόρυβον, καὶ κλάματα μεγάλα,
 Ο' πε πισθῶ ὥσαυτ' αὐτὰ, νὰ μὴ ἔγιναν ἄλλα.

Καθολικὰ ὡσαύτ' ἀφ' ἑαυτῶν, ἔτ' ἐκ τῆς ἀναβλιάζαν,
Οἱ μαῖες ἐθρύνεσαν, καὶ τὰ παιδ' ἐφωανάζαν.
Καὶ τί λοιπὸν ἀδιηγεῖται, καὶ τί νὰ ᾤρωτ' ἀρχίσω,
Νὰ εἰπῶ καὶ τὰ ἑπιλοιπα, ἢ πάλιν νὰ τ' ἀφῆσω.
Ὁ λογισμὸς με ἀπορεῖ, δὲν ἔμπορῶν νὰ γράφω,
Πῶς λέγω καὶ νὰ ἔκλαψαν, νεκροὶ ἀπὸ τὸν τάφο.
Καὶ ἡ ψυχὴ με ἐβέγκωσε, καὶ βάελα στυγνὰ κλάζει,
Καὶ ἀπὸ τ' πίκρα τ' πολλῶν, σὰ σοθικὰ μεγκιάζει.
Εἰς τὴν μεγάλῃ συμφορᾷ, σὺν τῷ σὺν καταδίκῃ,
Πῶς ἴφ' ὄλγαν σὰν ᾤοντο, νὰ μὴ τὰ φαν' οἱ λύκοι.
Μὲ θλίψεις καὶ αἰαττοναγμὸς, δ' ἔχουσιν οἱ καὶ μῆροι,
Ἐν ἑνὶ ἴδῳ καὶ ἄλλος ἐκεῖ, σὰν ἰαῖσαν βερλισμῶν.
Καὶ ξεχωριστὰ ἀδελφοὶ, πατέρες καὶ παιδ' ἔχουσιν,
Καὶ πλετισμῶν ἀρχόντες, ἀπὸ τὰ γονικά τους.
Σὰν τί καρδίαν εἶχας, πῶς ἀφῆσαν τὸ δικό τους,
Αὐτοὶ δὲ ἐπεράσασιν, ἐκ τὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν τους.
Δὲν ἔβλεπον πῶς δ' ἔχουσιν, εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον,
Α' πὸ τὴν ζάλῃν τ' πολλῶν, καὶ φόβον τ' μεγάλον.
Τότε λοιπὸν ἐμίσδυσαν, καὶ ἐπῆσαν τὰ χεῖρα,
Τὴν χάρ' ἀφῆσαν ἀδελφὴν, καὶ ἐμπῆκαν τὰ θνητὰ.

Πῶς ἐκίνησεν ὁ Πασίας νὰ ἐμπῇ εἰς τὸ
Καῖρον,

Τοιπὸν σὰν ἐπεείλαβε, τὰ δόλια τὰ Χανία,
Μὲ δόλον καὶ ἑπιβεβλήν, καὶ μὲ τὴν λησυχία.
Ἐν τῷ τότε ἐκίνησε, μὲ ὅλους τὰς φλαμπουράς,
Καὶ μὲ ὅλους τὰς τζιαέσιδες, καὶ μὲ τὰς γιανιτζάρους.
B Τεργύ-

Τειγύρετε πολὺς λαός, κῖ' ὄργανα πᾶ λαλῆσαν,
 Καὶ πλῆθος ἄμετρον πολὺ, ὅπᾳ τὸν ἀκλεθῆσαν.
 Φασάτα ἦσαιε πολλὰ, ὁμῶροσ τε καὶ ὁπίσω,
 Δοὶ ἔχων ἔν καὶ λογισμὸν, νὰ σὰς τ' ὁμολογήσω.
 Χαρά καὶ ἀγαλλίασις, σ' αὐτὰς ἐγίνη τότε,
 Οἱ μπεῖδες ἐθαύμαζαν, καὶ ὅλοι οἱ στρατιῶται.
 Ἐχάρισαν ἐφήμησαν, μετὰ περ χαρίας,
 Στὸ κάστρον ὅπᾳ ἔλαβαν, μετὰ ξαδ' ἡτέρας,
 Αὐγῆς εἰς τὰς δώδεκα, ἡμέρα ἦτον τρίτη,
 Πό τερκος ἐπερίλαβε, Χανία εἰς τὴν κρήτη.
 Σταῖς τέσσαραις ὥρας τῆς μερὸς, ἔλαβε τὰ κλειδία,
 καὶ εἰς τὰς πεντ' ἐμπείει αὐτὸς, μὲ πλῆσιν παρρησία.
 Τότε ἀρχῆσαν τὴν χαρὰν, νὰ ρίχνουσι λεμπάρδες,
 Νὰ κρέον καὶ τὰ τέμπανα, βεκυῶν αἰακαράδες.
 Τόσον εἰρήχανα θῆξήραϊ, ὥς καὶ θῆξ' ἀθαλάσσης,
 Κάτερρα καὶ καράβια, καὶ εἴτινα λογιᾶσης.
 Πῶς νὰ τὸ γράψω καὶ νὰ εἰπῶ, καὶ κῆνο πῶς καὶ πότε,
 Τὴν παρρησίαν τὴν πολλὴν, πᾶ κάμασιν ἐτότε.
 Ἐθόλωσεν ὁ ἔρανος, καὶ ἐγινε εἰσέρα,
 Καὶ ὁ κατωνὸς ἀνέβαινεν, ἐπάνω σὸν αἶρα.
 Ἐκ τ' ἑλεμπάρδαις τ' ἀπολλαῖς, πᾶ ρίξαν τὰ σκυλία,
 Ἐξωθεν ἐκ τὰ κάτερρα, καὶ μέσ' ἀχτὰ Χανία.

Παράπονον τῆς Χανιώτων.

Ὅ δὲ Χανιώται οἱ πτωχοὶ, ἐσέκον καὶ κοιτάζαν,
 Τὸ σῆθος ἐκτυπέσασιν, καὶ βαρυσσύναν.
 Οὐαὶ ἡμῖν ἐλέγασιν, καὶ ποῖος τὸ ἐθαρή,
 Νὰ χαίρονται εἰς τὰ Χανία, οἱ τερκοὶ καὶ περτάροι.

Πᾶσα

Πᾶσα λογῆς ἀγαθῶν, χαίρονται καὶ σκιρτῶσι,
Μὲ λύραις καὶ μὲ τέμπανα, καὶ μαῖς ἀναγελῶσι.
Αὐτοῖνοι λέγω χαίρονται, εἰς τὰ φυλάττωγιά,
Καὶ μαῖς μαῖς ἐπαρέβηκαν, λύπαις καὶ μηρολόγια.
Κλῆσιον οἱ κακότηχοι, τὸ εἶδος ἐκτυπῶσαν,
Ὡσαῦ γυναικες ἔκαμναν, καὶ τὰ μαλὶα ἔβαβῶσαν,
Καὶ τίς νὰ μὴ τὲς λυπηθῇ, εἰ ποῖος νὰ μὴ τὲς κλάψῃ,
Εἰς τὸ κακὸν πᾶ ἔλαβαν, τίς μὴ ἀναστυνάξῃ.
Πῶ δύο μύωες ἦσαν, ὅπῃ τὴν ἐπολέμα,
Κ' ἐγίνας τόσα φονικά, καὶ χύθη τὸσον αἷμα.

Πῶς ὁ Πασίας ἐγύεισεν ὅλον τὴν χώραν, καὶ ἔκαμνε
σειραῖή μὲ ὅλον τὸν λαόν.

Ὁ Δὲ Πασίας σὰν ἔλαβε, τὸ κάστρον καὶ τὸν τόπον,
Ὁ λόγυρα ἐγύειζε, μὲ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων.
Ἐκαμνε κῆναις ταῖς χαρῶν, καὶ ὅλοι τὸν ἐφιμῶσαν,
Καὶ ὅπῃ πολὺς λαός, πᾶ τὸν ἀπολεθῶσαν.
Κ' ἐπέζασι τὰ βέκκινα, τῆς νίκης τῇ πολέμα,
Καὶ ὅργανα ἀείφνιτε, πᾶσα λογῆς καλέμα.
Καὶ τὴν χαρὰν τὴν αἰμῶνον, εἰς τὴν ἐθεώρει,
Πῶ ἔκαμναν οἱ ἀνόμοι, ἐθαύμαζε καὶ ἀπώρει.
Ἐκῆν ἡ κῆες φωνὰς, παιγνίδι καὶ ἄλλα,
Πῶ ἔκαμναν οἱ ἀσεβεῖς, καὶ σκῆζαν ἄλλα ἄλλα.
Σὰν ἐτελείωσεν ἡ χαρὰ, καὶ ὅλοι ἐκαθίσαν,
Ἀπὸ τὸν κόπον τὸν πολέμα, καὶ ἐξ ἀγανακτῆσαν.
Τότε ἐφύλαξε ὁ Πασίας, ἐκέينو τὸ θεῖον,
Νὰ βγάλῃ τὰ ἱερά, ἐκ τῶν μοναστηρίων.

Καὶ τὶνὰ λέγω δὲν μπορῶ, ἢ πῶς νὰ γράψω τόσα
 Ἐξ ἁπωρεῖ μὲ οὐ λογισμὸς, ἢ ταπεινὴς γλῶσσα.
 Ὅταν ἔριξαν τὰς σαρκεῖς, ἢ σῆσαν τὴν παντίερα,
 Ποῖα μάτια δὲν ἐκλάψασιν, ἐκένει τὴν ἡμέραν.
 Καὶ νὰ χαλῶνται Ἐκκλησιᾶς, νὰ χίζεν τὴν εἰκόνας.
 Νὰ ρίκτεσιν τὰ βήματα, μὲ πορφυραῖς κολόνας.
 Ναὺς καὶ μοναστήρια, εἶπε νὰ τὰ χαλάσεν.
 Νὰ βγάλεν τὰ κονίσματα, μετζίτια νὰ φτιάσεν.
 Διὰ νὰ βάλη χώντρηδαις, γιὰ νὰ σαλαβατίζειν,
 Καὶ τὰς εἰκόνας τὰς σεπτάς, οἱ ἄνομοι νὰ βερίζεν.
 Θεὸν δὲν ὀνομάζουσι, τινὰ καὶ δὲν φοβῶνται,
 Διὰ τὸ χαλῶν τὴν Ἐκκλησιᾶς, ἢ ὑψηλοφρονεῖνται.
 Ὡς καὶ τὰ κόκαλά σκαψαν, καὶ κῆνα τὰ δούγαρα,
 Καὶ ἔξω τὰ ἐρίξασιν, ὅλα μικρὰ μεγάλα.
 Καὶ ἄλλαις κακοειζικαῖς, ὅπῃ ὄνθεμε φείσει,
 Νὰ τὰ εἰπῇ δὲν ἡμπορῇ, ἢ ἐγγράφως νὰ τ' ἀφίση.
 Κλαύσατε πάντες ἀδελφοὶ, σὲ τὴν τὴν δυσυχίαν,
 Τῶν Χριστιανῶν τὰ κοκάλα, νὰ ρίκτεν σὲν κοφρίαν.
 Ὡς βυγίλαμε ἀμαρτήματα, πῶς ἐκαταφρονέθης,
 Καὶ ὅτ' ἦν ἡμῶν μιὰν, ἐκατακυριώθης.
 Καὶ πῶς ἐκατασάθηκες, γυμνή καὶ σκληρωμένη,
 Εἰς ὄνειδος καὶ γέλωτα, καὶ καταφρονεμένη.
 Πᾶσι τὰ παρηγύρευσεν, πᾶσι αἱ παρρησίαις,
 Ἐκείναις πᾶσι γίνονταν, μέσα σὰς Ἐκκλησίαις.
 Ὅλα αὐτὰ ἐπάψασιν, καὶ αἱ δοξολογίαις,
 Ἐκείναις ὅπῃ ἔκαμαν, μὲ ὠραιοῦς ἀγίαις.
 Κλαύσατε λέγω ἄρχοντες, ὅλοισας λυπηθῆτε,
 Καὶ σὺς βενὰ καὶ πετεινὰ, δειδρὰ ξεριζοθῆτε.

Χύσετε

Χύσετε δάκρυα ἄμειβα, ὑπὸ καρδίας πόνος, (185)
Κλαύσατε τὰ δόλια τὰ Χανιά, εἰς τετάνες τὰς χρο-
Κλαύσατε ὅλοι θλιβερά, αἱ πέρες καὶ τὰ ξύλα.
Καὶ ἄρχοντες καὶ πεινῆτες, τὰ δαΐδρα μετὰ φύλα.
Γαῖατε ὄρη δάκρυα, καὶ κλάψατε λαγυράδα,
Καὶ ποταμοὶ θρηνήσατε, καὶ ἑμίποι καὶ λιβάδα.
Χύσατε ἀνάσναγμὸς, χύσατε θρηνωδίας,
Κλαύσατε καὶ θρηνήσατε, ὅξ ὅλης τῆς καρδίας.
Ὡς ἔρανέ καὶ ἥλιε, φοίξον τὴν ἀδικίαν,
Καὶ σεῖς νεφέλαι βρέξατε, καὶ κλαύσατε θηρία.
Πῶς τῶς Ἐκκλησίαις τῷ Θεῷ, οἱ ἀσεβεῖς χαλῶσιν,
Καὶ κάμνῃσι μετζίτια, ὅλα τὰ βλασφημῶσιν.
Θεὸς πῶς βείσκεισαι ψηλά, σὺς ἔρανες ἐπάνω,
Καὶ βλέπεις εἰς τὰ χαμηλά, καὶ κάθῃσαι σὰ ἄνω.
Θαυμάζω παντοδύναμε, καὶ πῶς τὸ ὑπομήνης,
Καὶ εἰς τὸ ἐρόσωπον τῆ γῆς Χε, πῶς τὰς βασίλεις.
Ν' ἀκῆς γλῶσσαν βαρβαρον, ἂν τίς τὰ σὲ τιμᾷ,
Τῷ Μαχμέτῃ ἡ φωνή, ὅπως σὲ βλασφημᾷ.
Καὶ φανερά οἱ ἄνομοι, Προφήτῳ σὲ ὀνομάζον,
Κτίσμα καὶ ποίημα Θεῷ, οἱ ἄφρονες λογιάζον.
Καὶ δαΐσε ὀνομάζουσιν, δημιουργὸν καὶ κτίστην,
Καὶ κραταιὸν καὶ δυνατὸν, καὶ τῷ ἀνθρώπων ρύθμῳ.
Βεῖζεν τὴν Ἐκκλησίαν σου, καὶ τὰς σεπτὰς εἰκόνας,
Καὶ τὸν σαυρὸν τὸν τίμιον, ἱβείζον κατὰ μόνας.
Ἄλλα παρακαλεῖσαι, δεῖξον τὰς οἰκτιρμές σου,
Συνώψον καὶ ἀφάισον, τὰς ποιηρὰς ἐχθρές σου.
Ἐπαίδεισαι αἶμας κύριε, ὅλα τὸ πᾶσι σιμόνμας,
Μὲ τῇ δικαίαν κρίσει σου, εἰς χεῖρας τῷ ἐχθρῶν μας.

Ἀλλὰ πάλιν λυπήσεμας, ὅτ' ἐλεόσῃς,
 Καὶ ὅτ' τῆς τεκέσῃς σε, ἀχρεάντῃς ἢ μηξόσῃς.
 Καὶ σώνημας ὁ παιδ' ὁ μὸς, σώνειμας ἢ ὀργήσῃς,
 Σώνει ὁ κόπος ὁ πολὺς, ἀρκεῖ ἢ παιδ' ὀυσίσῃς.
 Καὶ πλὴν, ὅτ' οὐκ ἀμέθῃς, ἡμεῖς νὰ τὰ βᾶς ἔμῃς,
 Καὶ ὅτ' ἡ γῆρας μιὰν, νὰ καταπατηθῇς.
 Τὴν ὥραιότατῃς ναῖς, τὴν ἀγιογραφισμένης,
 Νὰ βλέπομεν μετ' ἡμῶν, καὶ καταφρονεμένης.
 Κλαύσατε ὅλοι θλιβερά, ἀρχόντες τιμημένοι,
 Αὐτὴ τῇ χώρᾳ τῇ λαμπρᾷ, τῇ ἦτον ἀκρομένη.
 Ὡς πόλις μετὰ παμφήμιση, καὶ τῇ Λεβαίτι τζούγια,
 Πῶς ἐκαταφρονέθηκες, κ' ἦλθες εἰς μηρολόγια.
 Καὶ τώρα κλαῖν τὰ ἄψυχα, καὶ τὰ ἐμψυχομένα,
 Ὅτι πονῶσι καὶ αὐτὰ, καὶ κλαῖν ἐξ ἡσυχίας.
 Τὸ πῶς ἐκατασάθηκες, ὅτ' ἡ γῆρας ἀλλοφύλης,
 Καὶ σὲ περιεκύκλωσαν, σὰν λυσσασμένης σκύλης.
 Πῶς εἶχες εἰς ὀλπίδες σε, μέσα εἰς τὴν Σπανίαν,
 Καὶ εἰς χονδρὰ τὰ κάτεργα, πῶς εἶχες εἰς Βουλγαρίαν.
 Νὰ ἔλθῃς μετὰ τὸ σπᾶθι, τὸν τῆρρον νὰ σκοπώσῃς,
 Νὰ πάρῃς τὴν ἀρμάτατῃς, καὶ σὲ νὰ λούθῃς.
 Καὶ τὴν ἐπαύτεχες λοιπὸν, ὡς ἀνὰ τὴν παραγία,
 Ν' ἔλθῃς ὁ πόρτος ἁπανταῖς, νὰ δώσῃ βοήθεια.
 Εὐκέρως παρτεχνεῖτε, καὶ κεφαλοπονεῖτε,
 Νὰ ἔλθῃς εἰς βοήθειαν, αὐτὸ μὴ τὸ θάρεις.
 Ὡς τῆς ἀπειθροπότητος, καὶ τῆς δυσυχίας,
 Πῶς τὴν πλανᾷ καὶ πείθῃς, ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας.
 Φῶς ἐλπίνοι Χρῆσιμοι, τὰ κείμενα σας τόσα,
 Φθόρος καὶ ὑποφάνια, τὸ φῶς σας ἐπλάκωσαν.

Στέτιον καιρὸν πῆ ἐδιδύονταν, νὰ βάλῃν λίγον κόπον,
 Νὰ ξολοθρεύσῃν τ' ἐχθρὸν, μὲ πᾶσαν λογιῆς ῥόπον.
 Μὲ σήμερον μετ' αὖριον, ἐπέρασεν ἡ ὥρα,
 Καὶ ἄλλος ἐπερίλαβε, τὴν φημισμένην χώραν.
 Παρόμια τὸ κάμετε, ὥσπερ ποτὲ τὴν Κύκρον, (ῥον.
 Πῆ ὁ τερκος σὰς τ' ἄδραξε, ἐκ τὸ χεῖρας σαὶ κί-
 Γώρα ἐσὰς ἀπομείναν, μόνον τὰ κατεργάσας,
 Λιγνὰ χοιρὰ ἀνάκατα, κίᾳς ἰὼ μὲ τὴν ὑγιάσας.
 Χαρήτε ξεφαιτόσετε, μὲ ταῖς χοιραῖς ἀμάδαις,
 Καὶ μὲ τὸ τέμπυ τέμψας, ἢ ταῖς ἀνακαράδες.
 Πῆ καρτερεῖτε σάλοντε, δὴ νὰ σὰς βοηθήσῃ,
 Τὸν Πάπα καὶ τὸν Σπαῖα, ναλθῇν ἀπὸ τὴν δύσιν.
 Καὶ οἷς δὲ ἐβαρέσετε, φωτιάς ἢ μὲ μαχέρι,
 Ὅταν τὸν εἶχετε σφικτὰ, σὸ ἐδικόνσας χέρι.
 Ἀλλὰ τὸν ἀπαριάσατε, τότε ἡ ἀφροτιάσας,
 Καὶ πῆρεσας τ' ἡώραισας, τὰ κάσρη τὰ δικάσας.
 Τότε πῆ εἶχετε καὶ σῆς, καιρὸν τὸν ἐδικόνσας,
 Γιατὶ δὲ ἀφανίζετε, τὸν πονηρὸν ἐχθρόνσας.
 Τότε ὡς ἐδιδύοτε, καταπιεῖν τελείως,
 Ὡς περ ποτὲ τὰ σόδομα, Καθολικὰ ὁμοίως.
 Τότε νὰ γῆν ἡ χαρὰ, σὺ οἰκνεύσῃς ὅλῃς,
 Καὶ νὰ καθίσῃ Χρυσιαὸς, Βασιλεὺς εἰς τὴν πόλιν.
 Νὰ γῆν ποιμνὴς ποιμνὴς, τὸν Κύριον νὰ ὑμῶσι,
 Καὶ ὅλαις αἰφουλαῖς τῆς γῆς, νὰ τὸν ἐπροσκυνῶσι.
 Καὶ νὰ δόξαζομεν τῷ ὡς, θιάδα τὴν ἀγίαν,
 Αὐτὴν τὴν ξισυπόστατον, ἢ μίαν Βασιλεῖαν.
 Ἄ μὴ σὲ σὰς δὲ σέκεται, αὐτὸ λέγω τὸ πρᾶγμα.
 Ἀλλ' ὅταν θέλῃ ὁ κύριος, γίνεται ἐν πᾶσι ἅμα.

Καὶ τίς μορῇ ν' ἀντίστυθῇ, εἰς ὅτι καὶ, ἂν ὀρίσῃ,
 Καὶ νὰ εἰπῇ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ τὰ ἐρῶν γήσῃ.
 Ποῖος νῦν καὶ γλῶσσα δυνάται, πότε καὶ νὰ λογιᾶσθαι,
 Εἰς τὰ μυστήρια τῆς Θεᾶς, καὶ κεῖ φυλὰ ν' αὐτάσθαι.
 Ἀπὸ κακὸν κάμνει καλόν, καὶ ἀπὸ χαρὰς τὴν θλίψιν.
 Καὶ ὅτι ὀρίσῃ καὶ εἰπῇ, δεῖ θέλει νὰ τῆς λείψῃ.
 Καὶ τῶρα πάλιν κάμνεται, ἂν θέλῃ ἀντίστροφος,
 Σε μαῖ νὰ σείλῃ τὴν χαρὰν, καὶ εἰς ἐκείνης ψόφος.
 Ὅτι αὐτὸς τὰ κυβερνᾷ, τὰ πάντα κατὰ θέλει,
 Ἀνθρώπος θέλει ὑπομονεῖν, δεῖ νὰ ἰδῇ τὰ τέλη.
 Αὐτὸς πλατίζει πάντας, καὶ βασιλεῖς πτωχίζει,
 Τὴν πέρι τοῦ Βασιλείου, καὶ ἄλλας τὸ χαρίζει.
 Οὐδένα πρᾶγμα γίνεται, χωρὶς τὸ θέλημά τ'·
 Εἰς ἄνθρωπον δὲ σέκεται, ἀμὲν τὸ πρὸς αἰμάτα.

Ἐδὼ γράφω καὶ πόσοι ἐσκοτώθησαν
 Ῥωμαῖοι, καὶ Ἀγαρῖνοί.

Τοιπὸν τῶρα ν' ἀκέσῃτε, πόσοι ἐσκοτώθησαν,
 Ῥωμαῖοι καὶ Ἀγαρῖνοί, καὶ πόσοι ἐχάθησαν.
 Χιλιάδες δὲ καὶ Ἀγαρῖνοί, δεῖ αὐτὰς ἐχάθησαν,
 Καὶ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι, ὅπῃ ἐσκοτώθησαν.
 Μάλιστα καὶ πλείονες, ἐχάθησαν τελείως,
 Καὶ εἰς τὸ πῦρ ἐπήγασι, νὰ εἶναι αἰωνίως.
 Καὶ Χριστιανοὶ σκοτώθησαν, ὡς τέσσαρες χιλιάδες,
 Ὅπῃ ἐλάβαν θάνατον, παῖδιά καὶ μακάδες.
 Ἀλλὰ θάρρῳ σὸν κύριον, αὐτοὶ νὰ μὴ χυθῶν,
 Μένον εἰς τόπον φωτεινόν, νὰ τὸν ὑμνολογῶν.

Στὴν

Στὴν αἶω Γερουσαλήμ, ὅτε πολλὰ δ' ὄφρουσιν,
Μὲ τὰς δικαίας αὐταμῶς, νὰ χαίρονται καὶ ἐκείνοι.

Πῶς ἐπ' ἤρξεν εἰς τὸ Ρ' ἐθὺμον, καὶ ἐπολέμησε
καὶ τὸ ἐπ' ἤρξεν.

Τὸν χρόνον τὸν ἐρχομένου, σαρανταέξι χρόνος,
Πάλιν τῶρα νὰ κέσσετε, μὲ δ' ἄκρυα καὶ πόνοις.
Διὰ τὸ καὶ μένον Ρ' ἐθὺμον, θέλω νὰ ἀρχωήσω,
Νὰ σὰς εἰπῶ καὶ δι' αὐτὸ, καὶ ἐξάφως νὰ τ' ἀφήσω.
Ὅπ' αὐτὸ μὲ πόλεμον, ὁ τῆρκος τὸ ἐπ' ἤρξεν,
Καὶ ἔκαμε μάχαις ἄμεξαις, καὶ ἐγινῆκαν χήρες.
Καὶ ἐκοπίκασιν πολλοὶ, ὑπὸ τὰς Ρ' ἐθὺμιῶτες,
Παρόμοια τὸ πάθεισιν, ὡς αὐτὸ καὶ τὰς Χαριῶτες.
Τίς εἶχε μάτια νὰ ἰδῇ, ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν,
Τὸν πόλεμον πᾶν ἔκαμνε, κατὰ ἄρτα νὰ κοιτάξῃ.
Νὰ κάμῃ πέτρα τὴν καρδίαν, νὰ μὴ τῆ δώσῃ πόνοις,
Νὰ μὴ θρηνήσῃ ὑπὸ ψυχῆς, εἰς τὰς φειδωλὰς φόνους.
Πᾶς σφάζονται σὰν πρόβατα, σὸ μακελιὸν κοπάδι,
Οἱ Ρ' ἐθὺμιῶται οἱ πτωχοὶ, καὶ ἀγαπῶντες ὁμάδι.
Τὰ αἵματα ἐξέχασιν, κάτω πρὸς τὰ χαρτάνια,
Τὰ καύκαλα μὲ τὰς μυαλὰς, μέσα εἰς τὰ χαράκια.
Μασέλαις ὑπὸ τὰ σπαθία, καὶ χεῖρα καὶ ποδιάρια,
Ἐπ' αὐτασιν ἰδῶ καὶ κεῖ, ὅτε ἔρτα τὴν κατὰ ἄρτα.
Ἐκεῖ νὰ ἰδῇς τὸν πόλεμον, τὴν παραχὴ καὶ ζάλλιν,
Δὲν ἐγνωρίζονται ἐκεῖ, μικροὶ καὶ μεγάλοι.
Ἡ γῆ τέτ' ἐκοκκίνισεν, ὑπὸ τὰ αἵματά της,
Καὶ σὰν ποταμὸν ἐξέχεν, τότε ἐκ τὰ κορμιά της.

Ὡς περ χειροὶ γὰρ λογικοὶ, καὶ ἄρνες σφαττομήνιοι,
 Καὶ μελιδὸν ἀνὴλεως, κοπῇ ὄρνιθοι καὶ μύδοι.
 Καὶ ἐσκοτώθησαν πολλοὶ νέοι καὶ παλικάρια,
 Μὲ ἀρκέμπῃζα καὶ σπαθιά, καὶ ἄλλοι με δοξάρια.
 Μὰ τί ποτε δὲν ἔκαμαν, μόνον παραδοθήσαν,
 Καὶ φύγασιν ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ εἰς τὸ κάστρο μπῆσαν.
 Ὁ κόσμος τὴν ἐφάνηκε, πῶς θέλει νὰ βεβλιάξῃ,
 Φωτιά μεγίστη εἰς τὴν γλῶσσαν, νὰ τὴν ἐκατακαύσῃ.
 Φωναῖς δὲ γῆκαν παρόδους, καὶ κλαύματα καὶ πόνοι,
 Σ' αὐτὴν τὴν ἀνακάπτεται, καίνας τ' ἄλλον ἀμπεώνει.
 Διὰ νὰ φύγῃ τὴν σκλαβιά, τὸν θάνατον νὰ γλύσῃ,
 Τέτην τὴν ἐρόσκειρον ζωὴν, νὰ πάῃ ἄλλῃ νὰ ζήσῃ.
 Καὶ πῆραν τοὶ ἀσεβεῖς, μετὰ τὸ σπαθὶ σὸ χέρι.
 Αὐτὸ κάμν' ἡ ὁμόνια, καὶ τὸ πολὺ σεφέρει.
 Σαββάτο ἡμέρα ἦτονε, ὅκτω βεῖς εἶχεν δέκα,
 Ὅπῃ τὸ πῆραν καὶ αὐτὸ, ὥσπερ μίαν γυναικα.
 Τὸ ξόπυργον αὐτὸ ξύρετε, μὰ ὅχι τὸ κασέλι,
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐμύυσσε, ὅσπερ πῶς τὸ θέλει.

Πῶς ἐμύυσεν εἰς τὸ Ρ' ἐθυμνον καὶ τὴν δώσαν
 τὰ κλειδιά.

Κ Αἱ παρόδους ἐμήνυσσε, τὸ κάστρον καὶ τὴν δώσαν,
 Διχῶς καμίαν ἀργητα, καὶ τὴν τὸ παραδῶσαν.
 Καὶ λέγω δὲ τὸ Ρ' ἐθυμνον, καὶ ὅχι τὸ μέγαλον,
 Ὅπῃ τὸ πῆρε καὶ αὐτὸ, ἔτ' ἔζη ὥσπερ καὶ τ' ἄλλον.
 Λέγει ἄμπε γλήγορα, πέτεται τὴν αἰτία,
 Ἀνὰ θέλεσι μετὰ τὸ καλὸν, καὶ δώσαν τὰ κλειδιά.

Εἶδ' ἐκὰς δ' αὖθις θελήσωσι, βάρτε κ' ἐκὼς ἐπέτεες.
 Σφάξατε καὶ σιλαβώσετε, καὶ ἀφαιρίσετε τέρας.
 Χαλάσετε ῥημιάξετε, σὰν τὴν Τροάδα τότες,
 Ὅμοια νὰ τὸ πάθῃσι, αὐτοὶ οἱ Πέδηνιῶτες.
 Πᾶς τὸ μπάγδατι ἐπήρα μῦθον, ἡμεῖς μὲ τὸ σπαθίμας,
 Καὶ τὸ αὖτ' ἀφίσω μῦθον, εἶναι πολλὴ ἐνδοπήμας.
 Ἐκένω τὴν ἑξάκεσον, τὴν Νινεβὴ τὴν πόλιν,
 Ἡμεῖς τὴν ἐδελώσαμεν, καθὼς τὸ ξέροισιν ὅλοι.
 Καὶ πῶρα νὰ αἰτίσασθῃ, ἐπεὶ τὸ κασέλι,
 Ὅτι τὸ καταπίνομεν, ὡς αὖτ' ἐκὼς πασέλι.
 Καὶ μάλιστ' ὡς ἐκὼς αὖγον, ἔτρε καὶ αὐτὸ ῥεφόμεν,
 Καὶ ἐκ τὰ θεμέλια τῆς γῆς, παντελῶς τὸ χαλᾷμεν.

Περὶ τὸ πῶς ἐπαρέδωθη καὶ αὐτὸ εἰς τὰ χεῖρα
 τοῦ τουρκῶν.

Ὅλγες ἡμέραις πολέμῳ, καὶ ὕστερα παρέδωθη,
 Μὲ πόλεμον δὲ καὶ αὐτὸν, καὶ ὕστερα ἐδελώθη.
 Καὶ ὅλοι τοὺς ἐμίσους αὖ, τότε κατὰ τὴν ὥραν,
 Ἄλλοι ἐπῆγαν εἰς χεῖρα, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν χώραν.
 Ἄλλοι ἐπῆγαν εἰς ξηρὰς, καὶ ἄλλοι εἰς θάλασσαν,
 Τὸ θρῆνον ὅτι ἐκαμᾶν, σ' ἀφύων ἀλογίας.
 Τότε λοιπὸν ἐχθρῶσιν, ὡς αἰχμαλωτισμένοι,
 Μαῦροι καὶ ὀλολύπητοι, καὶ κατὰ δίκασμῶν.
 Ἀρχῆσαν νὰ μηρολογεῖν, ἀπὸ καρδίας νὰ κλαίγῃν,
 Οὐαὶ καὶ τὸ ἀλήμονον, ἡμεῖς τότε νὰ λέγῃν.
 Μεγάλως ἐβρεχύζονταν, καὶ βαρύτατα στενάζαν,
 Ἐδέρναν τὰ κεφάλια τέρας, καὶ τὸ ἐκὼς ἐκράζαν.

Καὶ δυνάτ' ἑρυνῶσασιν, μὲ λύπησιν μεγάλλῃ,
 Καὶ σέρνασιν τὰ γυνιάτ' εἰς, μαλιὰ ἐκ τὸ κεφάλῃ.
 Καὶ ἔρεβαν τὰ δάκρυα, ἵποταμειδὸν καὶ ξέχαν,
 Ἐὼς τὴν γλῶσσαν ἔσασιν, τὰ ῥῆχας καὶ βρέχαν.
 Μεγάλως ἐφομάξασιν, τὰ μέλει τῆς σαρκός τ' εἰς,
 Ἦ' βλέποντας τὴν χεῖρ' αὐτῶν, καὶ τὸν ἀφανισμὸν τ' εἰς.
 Πῶς ἔχασαν τὴν χώραν, τὰ πατριονικά τ' εἰς,
 Τὰς συγγενῆς καὶ φίλους, καὶ τὰ ὑπάρχοντά τ' εἰς.
 Καὶ πρὸς τὴν χώραν γόγγιζαν, καὶ λέγαν κακομῆραν,
 Νὰ χάσῃς τόσας ἐμορφιάς, νὰ γένῃς τῶρα χῆρα.
 Μὰ τί δ' ἀλήθεια ἔωρεπε, πᾶσαί τις νὰ κλάψῃ,
 Νὰ λυπηθῇ ἀπὸ καρδίας, καὶ νὰ ἀνασταῖς.
 Πῶς ἔφησαν τὰ σῆματα, πρὸς βόλια καὶ τὰς τόπας,
 καὶ αὐτοῖνοι τῶρα περπατῶν, εἰς ἄλλας ξένους τόπας.

Τὸ πῶς ἐπῆραν τὰ χεῖρα οἱ ἀγαθὶ οἱ ἔως
 εἰς τὸ μέγα κάστρον.

Εἰς τὴν ἐπῆραν τὰ χεῖρα, καὶ πῆλυναν τὴν χώραν,
 Στὸ κάστρον τὸ καθολικόν, καὶ πολέμουντο τῶρα.
 Σκορπίζοντας σκλαβέβωντας, νέες λέγω καὶ γέρας,
 Ὡς πῦρ καὶ καῦμα φλογερὸν, εἰς τὸ καιρὸν τῆς θέρους.
 Καὶ μοναστήρια κέρσδυσαν, χεῖρα καὶ τὰς τόπας,
 Ῥήμαζοντας ἐπῆλυναν, καὶ ζῶα καὶ ἀνθρώπους.
 Ἐσκαψέ μεν καὶ ἐκεῖ, μπασένια καὶ πολέμα,
 Καὶ τίποτε δὲν ἔκαμε, μὰ ἔχυσε τὸσον αἷμα.
 Θωρόντας τὰ ἐρχόμενα, καὶ γὰρ συχνοφομάσω,
 Στὸσον κακὸν πᾶσι νὰ γνῇ, ἀλλῶς βελλὺν νὰ πιάσω.

Καὶ

Καὶ ποῖος ἀνθρώπος μπορῇ, μέγας νὰ θαλῶσῃ,
Καταλεπῇ ὡς εἰς τὸ χαρτὶ, ἐγράφωσ νὰ τ' ἀφήσῃ.
Καὶ τὰς πολέμους τὰς πολλὰς, ὅπῃ οἱ τῆρκοι κάμνουν,
Τὴν ποροθυμίαν τὴν πολλὴν, ὅπῃ εἰς αὐτὰς βαίουν.
Μεγάλον καὶ παραδόξον, φρικτὸν ἐβλέπω φόνον,
Μὲ πλείστον ὀρφανῶν παιδιῶν, καὶ τῆς χηράδον πόνον.
Στὰ τείχη ἐπλησίασαν, μὲ τόσον ὄχλον τόσον,
Ὅπῃ ποσῶς δὲ δυνάμει, τὸν ἀριθμὸν νὰ δώσω.
Καὶ σέκονται σὸν πόλεμον, τειγύρε τόσα πλήθη,
Πῶς δυνάμει νὰ βάλλωσι, τὸν κόσμον εἰς τὰ βέθη.
Φασάτα λέγω τῷ ἐχθρῷ, ἀείφνεται καὶ πληῖσα,
Καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, εἰς δύο μέρη ἦσαν.
Καὶ ἀπὸ τὸν πολυὺν λαόν, πάντοθεν πηδημῶσι,
καὶ ἀπὸ τῆς κάψῃς τὴν πολλήν, περὶ αἶμα διψασμῶσι.
Οἱ τῆρκοι τέτοια βεβλήν, παμπονηρὰ ὀπιάσαν,
καθ' ὥραν εἰς τὸν πόλεμον, τὰ λόγια συναλάσαν.
Ἦλθαν λοιπὸν καὶ δείξασιν, δυνάμει λέγω τόσῃ,
Πῶς τόση λύπη ἤμπορῇ, καὶ τῆς πέτρῃς νὰ δώσῃ.
Καὶ τόσον πλήθος ἦσαν, τόσαις φωναῖς ὀυάαν,
Ἀπὸ τὴν τόσῃ ταραχῇ, αἶψα ὅψιν ἐφθάαν.
Πολὺς λαὸς ἐθάβηκε, μὲ τὸν πικρὸν τὸν φόνον,
Οὐαὶ καὶ ἐφώνησαν, καὶ εἶχαν μεγάλον πόνον.
Πῶς ἔρηχσαν οἱ Χερσικανοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτὰς πάλιν,
Ἐπέρνασαν οἱ Αἰμπαρδιαῖς, μὲ ταραχὴν μεγάλην.
Καιρὸν ἐδ' ὥραν πόποτε, δὲν ἤθελαν νὰ χάσεν,
Μὲ τόσοι πλήθος ἀπειρον, τὰ τείχη νὰ χαλάσεν.
Τόσῃ δυνάμει ἔδωκαν, μὲ ὅλῃ τὴν ἀνδρείαν,
Πῶς θαυμαστοὶ ὀρέθησαν, εἰς τὰ καμώματά της.

Διὰ νὰ τὴν ἐπάρῃσι, νὰ τὴν αἰχμαλωτίσῃ,
 Τὰς ἐλεεινὰς τὰς Χερσινὰς, ἢ νὰ τὰς ἀφανίσῃ.
 Ἀλλ' αὐτοὶ αὐτὶς ἔκαστον, ἐτοτε μέρα νύκτα,
 ἢ αἰετὶς σὺν θανάτῳ, σὺν σκοτεινὸν εἰκτα.
 Ὅπῃ ἦτον μέγας κίνδυνος, ἐκείβλεπες νὰ ῥέχῃ,
 Δεικίαν εἰς τὸν θάνατον, ἐδεύτοσ' ὡς νὰ πέχῃ.
 Νὰ τελειώσῃς ἡθελᾷ, κίεῖσαν ὀπιθυμίαν,
 Τέτῃ τὴν πόσπαιρον ζώῃ, μὲ δόξαν αἰωνίαν.
 Δακρύω εἰς τὴν χρεῖαν, χαίρομαι σὺν βελήτῃ.
 Μὲ φραίνεται ὅτι ἐπλήθυνε, Χερσὶς τὴν δευράμιντες.
 Δυναμεροὶ κ' ἀπόκοτοι, σ' αἰτεῖ χεὶρ πηγύαν,
 Θωρόντας π' εἶναι δυνατὰ, ἢ πῶναι χαλασμένα.
 Ἀλήθεια τόσο κτοῦς ἐχθρὸς, τὸσον σιμὰ ὅπῃσαν,
 Μὲ τὴν κοιλίαν χαμηλὰ, πᾶντοτε περπατᾷσαν.
 Καὶ ὅτ' ἔχῃ χανμπέλμπει, λεμπάρδες βόλια βρῶσιν,
 Στὴν μάχῃ αὐτὶς ἔκονταν, μονάχῃ νὰ ῥῶσιν.
 Καὶ ἔχῃ τὸσον κίνδυνον, μὴ τὸ θέλημάτους,
 Διὰ τὸν παντοκράτορα, καὶ τὴν δύσει βελαίτης.
 Φυλάσσοντες τὴν πίσιντες, ὡς ἄνδρες νὰ σταθῇσι,
 Καὶ ὡς ὅπῃ δυνάμει, τὴν σπᾶθλῃ νὰ κρατῇσι.
 Ἄξιαι θυγῆσαι, αἰκηταὶς καρδίαις,
 Ἀπὸ τὰ πάντα ἐπαινεταῖς, δυναμεραῖς ἀγίαις.
 Σεβάσμιοι καὶ δυνατοὶ, σώφρονες παβαλάραι,
 Καὶ ἰδῶ ἢ αἰὼν ἔχοντες, δόξαν τιμὴν καὶ χάριν.
 Πίσιν καὶ καλῇ βελίῃ, καὶ μεγαλοφυχίαν,
 Ἐλπίδα καὶ ὁμόνοιαν, καὶ τὴν καλὴν καρδίαν.
 Λοιπὸν οἱ δόλοι κρυτικοὶ, κίνδυνον ἐπεράσαν,
 Μέγαν ἐκ τῆς ἀκομπεζαῖς, ἀλλ' ἐκ εἰλιύσαν.

Καὶ γυνόικαν συγκοινωνοὶ, μὲ τὰ τὸ μεεμέτη,
 Τὸν πλάον καὶ παμάρων, τὸν βαίβηλον καὶ ψότυ.
 Θεέμε παντοδύαμε, καὶ πῶς τὰ ὑπομύης,
 Τόσα περίσια βάσανα, Χειρὲ πῶς τὰ βασείης
 Καὶ σέκεται νὰ φανισῇ, ὁ κλήρος ὁ δικόςσε,
 Οὔν ἔξηγόρασας Χειρὲ, αἶμα τὸ ἅγιόνσε.
 Καὶ πόρα πῶς τὸ ἄφησες, ἔτζη καὶ κινδυνώη,
 καὶ κάθε μέρα ὁ ἐχθρός, σκλαβώη καὶ τουρκώη.
 Καὶ δὲν θωρεῖς ἔξ ἔρανῃ, παίδόδωσιν καὶ σκλαβία,
 Οὔτῃ οἱ πάντες ἔχωμεν, γυναικες καὶ παιδία.
 Οὔ πόχοι οἱ χρεῖσταιοὶ, δὲ τὸ ὄνομάσε,
 Καὶ σέκονται σὺ πῶς πίσινας, φυλάτας ἐντολάσε.
 Καὶ τυρανῶν τὸς ἄθλιος, δέρνεντας καθ' ἐκάστω,
 καὶ ὅλα τὰ ὑπομύεσιν, δὲ ἔσῃ τὸν πλάστω.
 Τὸς βγαίοντες ἐκ τὰ σπήτιατες, καὶ κήνοι κατοικῶσιν,
 Ὡς χοῖροι ζῶν καὶ πίνουσιν, σὰν τὰ σκηλιὰ μεθῶσιν.
 Καὶ ἄλλα πῶς ἄλλοι, ὅτῃ ὁ νῆς με φείσει,
 Νὰ τὰ ὑπείδῃς ἢ μπορεῖ, καὶ νὰ τὰ σιλογίσει.
 Ζωὴν περνῶσιν θλιβερῇ, πολλὰς σάιντα ρίσμωη,
 κόπτες καὶ μόχθους ἔχουσιν, πολλὰ βασανισμῶη.
 Ἀλλὰ καὶ τόσα δάκρυα, Χειρὲ πῶς τὰ βασείης,
 Πῶς χυῶνται καθ' ἡμέραν, ἐπὶ πῶς τὰ ὑπομύης.
 Οὔτῃ ἀνέμαζώνουσιν, λίμνη ἦσαν γιόμήσε,
 Νὰ εἶναι μεγάλη ἐ βαθιά, καράβια ναρμωροῖσε.
 Νὰ σείλῃς ἐκ τὸς ἔρανῃ, τὰ αἶωθε καὶ ἔψει,
 Οὔτῃ θηρῶν εἰς τὸς ἐχθρῆς, τὸς πάντας νὰ καλίψῃ.
 Ὡς ποτὲ στυαχειεῖς, ἀφανίσον ἐν ἁρδίω,
 Χιλιάδες ὁ δόκοντα ἐ κατ', καὶ πύγαντες ὁν ἄδην.

Πᾶς κένοι ἐκοπίκασιν, ὅλοι εἰς μίαν ὥρα,
 Εἰς τὸν καιρὸν τῷ Ἐζεκιήλ, Ἰερουσαλήμ τε καὶ χώρα.
 Σφατὸς βαρβάρων ἀθροισθεῖς, ὃς ἐθνῶν ἦν ἀθέων,
 Ἐχθαίρωνται εἰς τὴν σφαγαῖς, ἦν ἐπὶ οὐχὼν Ῥωμαίων.
 Ἀνδραῖς αἰμάτων ἀπεινῆς, καὶ πλήρης δαπὰ δόλε,
 Ἀρπαγες ὑφρίθανοι, καὶ τέκνα τῷ δολοβόλε.
 Ἀλλὰ αἰχμῶν πλήρωσον, τὰ πρόσωπα ἀτιμίας,
 Εἰς τὰ ὀπίσω γὰρ στραφὲν, μέτρον καὶ δολίας.
 Καὶ τίς ἡμᾶς τὴν ἀθλίαν, γὰρ κλαύσῃ γὰρ θρυώσῃ,
 Αἰχμαλωσίαν τε καὶ ἡμῶν, γὰρ μᾶς παρηγορήσῃ.
 Ὡς περ ἄγγεια ὁ στρακίνα, ὅπερ σὰν τζακισῶσιν,
 Τὰ ρίπτουσιν εἰς τὴν κοφρὰ, καὶ τὰ ποδοπατῶσιν.
 Οὕτως καὶ μεῖς οἱ ἀθλίοι, ὅλα τε καὶ ἀμαρτίαν,
 Μᾶς δέρινεν μᾶς ποδοπατῶν, τὰ μόβορα θηρία.
 Πᾶς ὡς τὸ χιόνι ἐλάμπαμεν, ὑοὶ ἡμέρα φῶτος.
 Καὶ πῶρα ἐχθῆκαμε, ὑοὶ νυκτὸς καὶ σκότος.
 Μὰ φείσαι φείσαι κύριε, ἄφαιστε ἀμπελῶνος,
 Τὴν πίσιν τὴν ὀρθοδόξον, αἰῶνας εἰς αἰῶνος.
 Δέσποτα ὀνεφύτλυσεν, Χρὶς ἐν δεξιᾷ σου,
 Διὰ ἔλεος ἄφατον, καὶ ἀγαθότητά σου.
 Καὶ μνήσθητι τῆς ἐλεεινῆς, ὀρέας ἡλικίας.
 Τὰ βάσανα καὶ πειρασμοὺς, καὶ τῆς αἰχμαλωσίας.
 Ἐως πότε ἀσπῆξαι, σρέφῃς τὸ πρόσωπόν σου,
 Καὶ οἱ ἀσεβῆς καυχῶντονε, εἰς τὸν πιστὸν λαόν σου.
 Καὶ βεῖσκονται οἱ παλαίπωροι, σὲ κίνδυνον περὶ σου.
 Ἐκ τῆς σποχωρείας, χερδὸν ἀξεψυχήσας.
 Διατὶ λοιπὸν ἐχάσανε, τὴν τὸς λυπαρῆσιαν,
 Ἐκεῖνα τὰ τόσα ἀγαθὰ, πᾶς οἶχα πρὸς τὴν χρείαν.
 Θρήνοι

Θρήνοι πρὸς τὴν δυσυχισμῶν Κρήτιν.

Λεῦτε πηγὰς ἀντλήσετε, ὕδωρ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου,
Νὰ κλαύσω καὶ νὰ θρηνήθω, ὅς ὅλης τῆς ψυχῆς μου.
Πῶς νὰ σὲ κλαύσω ἄθλια, καὶ πῶς νὰ σὲ θρηνήσω,
Τὲς διογμὲς καὶ χαλασμὲς, πῶς νὰ τὲς ἀρχιλεύσω.
Νὰ γράψω τόσα βάσανα, τῆς Κρήτης τῆς καὶ μεθῆς,
Τῆς ξείνης καὶ τῆς μοναχῆς, καὶ τῆς πολλὰ θλιμῆς.
Ἡ' λὶε κρύψοντα τὸ φῶς, καὶ κλαύσατε τὰ δαΐδρα,
Τὴν Κρήτιν τὴν περὶ φημον, πᾶς ἦτον κυρὰ κιάφιδρα.
Τὰ νέφη μὴ δὲν βρέξετε, ἡ γῆ μὴ δὲν βλαστήσῃ,
Καὶ τὰ βοτάνια τῆς ἀγρῆς, καὶ σὶα μὴ ἀνθήσῃ.
Τὰ πετεινὰ τῆς ἐραῆς, καὶ αὐτὰ μὴ κελαδίσειν,
Ὅλα τὰ πάντα θλιβερά, νὰ κλαύσεν νὰ θρηνήσεν.
Περβόλια βρύσαις ποταμοὶ, καὶ δρομοὶ σφαλισήτε,
Κάμποι λαγκάδων πέζοτα, ὅλας αὐτὰς λυπηθήται.
Καὶ γὰρ ἔρως θρηνήσατε, σ' αὐτὴν τὴν ἀδικίαν,
Πᾶς ἐσπλάγχθη ἄδικα, χωρὶς καμίας αἰτίας.
Κρήτης τὰ χεῖλη μου δειλιῶν, τὰ μέλη μου ζομάσεν,
Χεῖρα δὲν ἔχει δυνάμιν, κονδύλι γὰρ νὰ πιάσεν.
Τὲς κερσεμὲς καὶ σταγμὲς, πᾶς ἔγιναι ὡς πῶρα,
Σ' αὐτὴν τὴν κακορίζηκιν, καὶ κερσέμενη χώρα.
Πονήματα μέσα σὺν καρδίᾳ, σὰν εἶναι κατωμεθῆ,
Ναυρίσκεται αἰχμάλωτη, καὶ παρὰ πονεμεθῆ.
Ὡς Κρήτη πῶς οἱ ἀρχόντες, σὲ βλέπουν καὶ θεωρεῖσιν,
Τὰ τόσα σὲ βαρέματα, πῆς με πῶς τὰ βασθεῖσιν.
Ὡς Κρήτη πᾶς ἦν τὰ πλέτησε, πᾶς εἶναι αἰτιμαῖς ἢ πώσας
Τὸν ἔπαινον σου μαρτυρῶ, ἂν εἶχα χίλιας γλώσσας.

Πῦρ ἄρχόντων τὰ χεῖρα, ποσά τι καὶ πῶς ἐτι,
 Αἰδόξαις καὶ ξεφάντασαι, πῦρ εἶχεν ἡ χώρα τε τι.
 Πῦρ οἱ σοφοὶ διδάσκαλοι, πῦρ ἡ παραταξία,
 Πῦρ ἦν τὰ παλικάρια, καὶ πῦρ ἡ δυναστεία.
 Πῦρ ἄρχόντων αἰτίμαί, πῶς ἐκατασταθῆκαν,
 Καὶ τῶρα πῶς εὐρίσκονται, μέβασαι καὶ πορίαν.
 Ἄρχοντες πῦρ σμυθραβοισας, πῦρ τὰ λαγονικάσας,
 Πῦρ τὰ γεράκια τὰ μορφα, καὶ πῦρ τὰ χεῖράσας,
 Πῦρ καὶ αὐταῖς οἱ φορεσίαι, μετὰ ξωτὰ βελῆδα,
 Καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐπίλοιπα, εἰπέ με τῶρα πῦρ.
 Κρήτη σολήτης Βενετιάς, τῶ Πείντζιπα κορῶνα,
 Ὅπως τὰ Ρέτζησιτάσε, πολλὰ σὲ καμαρώνει.
 Κρήτη ὅσοι σὲ ἴδασιν, πολλὰ σὰν ἀζητήσιν,
 Ὅπως καὶ ἂν λάχεν σεπαινῶν, κίόλοι σὲ μαρτυρῶσιν.
 Ὅλοις αἰ χάραις σὲ πααινῶν, ὅτι ἦσεν πλημὴς μύθη,
 Καὶ σήμερον εὐρίσκεσαι, κακῶς καταντημένη.
 Κρήτη πῦρ ἦσεν ἐπαινετὴ, σὰ πῶς ἐτι παρὰ ἄλλῃ,
 Χώρα τῶ Βενετζάνεμας, ἦσεν πλέον μεγάλη.
 Καὶ ἀπὸ πᾶσαν ἀρετὴν, πάντα ἦσεν σολισμύθη,
 Χαρίσματα πολλὸν λογιῶν, κυρὰ καμαρωμύθη.
 Ὡς κρήτη κείμα πῦρ ἦτονε, ἄλλος νὰ σαφειτέψῃ,
 Γένος μωρὸν καὶ ἄπιστον, καὶ νὰ σὲ κυριεύσῃ.
 Ὅλος ὁ κόσμος σὲ παινεῖ, σὺ δὲ τέχνῃ καὶ σοφίᾳ,
 Σὲ γράμματα καὶ ἄρματα, ἀλλὰ καὶ σὴν ἀνδρείαν.
 Καὶ ἄλλα πολλὰ μαθήματα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
 Τάξαις λέγω καὶ φρόνισαις, καὶ πᾶσα φύσις ἄλλα.
 Καὶ τῶρα ἐκατάντησες, σὺ δὲ τέρχῃ τὴν σκλαβίαν,
 Τὴν ἀρχοντέσσιν ἔχασες, καὶ τὴν καλὴν ἀφειδίαν.
 Ἡ δὲ

Ἡ δ' ὄξασε ἐχάθηκε, καὶ τὰ μορφαίσε κάλη,
 Ὅπ' ἔτ' ἀκαμαρῶνασιν, μικρότε καὶ μεγάλοι.
 Καὶ χάλασαν ταῖς ἑκκλησιαῖς, πῆ ἦταν ἡ τιμήσε;
 Μετρίτια ταῖς ἑκάμα, οἱ πονηροὶ ἐχθροίσει.
 Ἀλλήμονον ἀλλήμονον, πῶς εἶσαι καμομένη,
 Ἀθλία καὶ ταλαίπωρος, καὶ κατὰ πατημένη.
 Ἀλλήμονον εἰς ὀρφανή, καὶ καταφρονεμένη,
 Καὶ πῶς ἐκατασάθηκε, σαχήρα φρικτὰ μένη.
 Χεῖρ ἐνὰ εἶχα δάκρυα, ἄπειρα σὰν τὶ βρύσει,
 Νὰ ἐκλεῖ ἡ καρδὴ λαμῶ, ὥστε νὰ γανακτίση.
 Νὰ κλαύσω καὶ νὰ θρυνηθῶ, μετὰ τὸ ἰχθύμε ὅλιν,
 Αὐτὸν τὸν περὶ φημον, καὶ ἀκρομένη πόλιν.
 Ὡς Κρήτης χώρα με χρυσή, λυπῶμε ὄχασνά,
 Πῶς ἐδωλώθη ἄθλια, σὰ χᾶρις τὰ ξένα.
 Οὐαὶ εἰς ἀλλήμονον, καὶ πῶς ἐκατασάθησε,
 Πῆ δ' ἐν τὸ ὀλπιζες ποτὲ, τόσα κακὰ νὰ πάθησε.
 Πῆ εἶναι τὰ τόσα ἀγαθὰ, πῆ εἶσεν χορτασμένη,
 Ὡς ἡ ἐλαία κατὰ καρπὸς, εἶσεν ἐσολισμένη.
 Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔχασες, καὶ ἄλλοι τὰ ἔχεν πόρα,
 Τὰ ὑπερίθη ἄθλια, ὅλα εἰς μίαν ὥρα.
 Ἄρα Χεῖρ ἐμε νὰ γραφῇ, πάλιν εἰς φρόνη τάξι,
 Καθὼς εἶτον φροτίτερα, σὰ ἔργα καὶ εἰς φράξι.
 Κλαύσεται δ' ἄσοι κλαύσεται, καὶ σήλια μαυρὶς μέν
 Θηρία τῆς ἐρήμης δε κλαύσεται μετὰ μέρα.
 Κλαῦσε ψυχὴ με θρυώσε, δάκρυσε καὶ λυπήσε,
 Καὶ σὺ καρδίᾳ βόησε, μόλιν τὸν δυνάμινσε.
 Κλαύσεται κλαύσεται πικρῶς, ψυχὴ καὶ σὺ καρδίᾳ
 Καὶ αἵματός θρηνήσεται, ὁμῶς με φροθυμίαν.

Καὶ σῆς μάτιάμε χύσεται, δάκρυα τεθλημένα.
 Ἀπὸ τὰ βάθρῃ τῆς καρδίας, θολὰ καὶ βερκομένα.
 Ὡς ἀνὰ ποτάμῃ ἀδράβατο, ἔτζη αὐτὰ αἱ δράμην,
 Νὰ κλαύσεν καὶ τὴν λυπηθεῖν, ὥστε πᾶν ἀποκάμην.
 Πρὸς τὸν οἰκτίρμονα Θεὸν, νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ,
 Σὲ κείνης πᾶν τὴν εἴχασιν, πάλιν νὰ τὴν ἐδώσῃ.
 Θεὲ μεγαλοδυνάμει, αἷ ἔναι ὀρεσμός σε,
 Πάλιν νὰ τὴν ἐλάβῃς, διὰ τὸ ἔλεός σε.
 Καὶ δόσεις τὰ ἀσπίδια, δόσεις τὰ παρθένα,
 Καὶ σονεῖτες ὁ πεδεμένος, σόνειν τὰ βασιλῆες.
 Δικαίως τὰς ἐπαίδους, διὰ τὸ πᾶσι μόνους,
 Καὶ τὰς ἐκαταδίκας, εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν.
 Σαὶ ὁ πατήρ τὰ τέκνα, διὰ τὸ σωφρονισθῆναι,
 Καὶ τὰ παιδὲς ἀσπαστικὰ, γιὰ τὸ ταπεινωθῆναι.
 Ἐτζη καὶ σὺ φιλανθρωπε, ἐπεδύσῃς τὴν πόλιν,
 Αὐτὸ τὴν κακορίζηκα, καὶ τὴν τεθλημένη χώρα.
 Ἀλλὰ πάλιν λυπεῖσθαι, διὰ τὸ ἔλεός σε.
 Καὶ ἀφάισον τὸν Ἀμαλὴν, τὸν πονηρὸν ἐχθρόν σε.
 Τὸν ἐδὴ τὸν ἀντιπάλον, κατὰ βάλε ἐντάχῃ,
 Δόσεις σκοτῆρα κρατημὸν, τί φλάγῃ ὅπως κίαν λάχῃ.
 Δόσεις δὲ χαῖρα κρατημὸν, καὶ εἰς τὰ μάτια δάχνην,
 Δόσεις δὲ σκοτία δίσκοιο σπαθί, καὶ εἰς τὴν καρδιάν σε σφάχνη.
 Δόσεις Χεῖρ φιλανθρωπε, ὀργὴ καὶ καταδίκη,
 Διλείνῃ εἰς τὰ λόγετες, τὰ μὲν ἔχον ἐνίκη.
 Μὲν ἀνικῶνται πάντοτε, φόβος καὶ φόμονάχῃ,
 Στὴν γῆ καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, Χεῖρ ὅπως κίαν λάχῃ.
 Ἡμεῖς δὲ ἐλευθερώσον, ἐκ τῆς ἐπιβελήτης,
 Καὶ ἀπὸ τῆς παμίας, πῶς τὴν ἐδικαίωτες.
 Ὅτι

Ὅτι σὺ εἶ ὁ ποιητής, ὁ πλάστης καὶ Θεός μας.
 Καθὼς σὲ ἐγνωρίσαμεν, ἐκ κοιλίας μητρὸς μας.
 Καὶ διὰ τὸ τοῦ δέσποτα, ἐσθλὰ ὠροσκέμεν,
 Ἡμέρα νύκτα Κύριε, καὶ σὲ παρακαλέμεν.
 Σκέπε καὶ διὰ φύλαττε, τριὰς τὲς σὲ ὑμνῶντας,
 Ἐνὰ τῇ ὅλων γὰρ Θεὸν, τὲς σὲ δοξολογῶντας.
 Εἰρηνόδυσον τὸν κόσμον σε, ὡς Θεὸς καὶ δεσπότης,
 Τ' ἴψωσον κέρασιν Χριστιανῶν, ὃν εἶχασιν ἐν ὁρότης.
 Τὰ βάσανα αἱ παύσεσιν, τῇ αἰσθητῇ δαμνόνων,
 Πᾶν τυραννῶν τὲς δούλοισι, καὶ χεῖρ μεγάλων πόνων.
 Τὸν σάλον κατὰ κράνιον, Χρὶς ἐτῇ ἀμεσῆτων,
 Τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων, κινδυνῶν ἀφορήτων.
 Καὶ θραύσον τὰ φρυγάματα, τῆς Ἄγας κύριέ με,
 Καὶ φύλαξον ὡς ἀγαθὸς, τὴν ποιμήνην Θεέ με.

Σημειώσετε, πῶς δίχως γυναικὸς αἰτία,
 τίποτε δὲ γίνεται.

Βλέπετε παῖτες ἀδελφοί, πῶς γυναικὸς αἰτία,
 Ἐγένηκαν τόσα κακά, πόση ματοχυσία.
 Γυναικα ἦτον ἀφορμή, ἡ σύγχυσις νὰ γῇ,
 Στὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, σ' ὅλῳ τῷ οἴκῳ μέλῃ.
 Αὕτη ἡ αἰτία ἦτον, μάστιγες καὶ ὄξυ κληρίσαι,
 Κ' ἔκαμε χήραις ἄμεξαις, καὶ ἐκλάψαν καὶ θρῆνῆσαν.
 Καὶ νὰ ἤθελέτονε κακὰ, νὰ ἤθελε πιξύδι,
 Παρὰ τῇ γνώμῃ πᾶν βαλε, νὰ πάντες ὁ ταξίδι.
 Πᾶν χάλασε τὴν ἐνώσιν, καὶ τὴν πολλὴν εἰρηνὴν,
 Καὶ χύθησαν τόσα αἵματα, καὶ οἱ πλείστοι θρῆνοι.

Διατί

Διατὶ ἐκ τῆς κόσμου τὴν ἀρχὴν, γενναῖκα ἡ αἰτία,
 Καὶ ἔφερε τὸν θάνατον, διὰ τὴν ἁμαρτίαν.
 Καὶ τὸν Ἀδὰμ ἐξώρισεν, ἐκ τὰ καλὰ τὰ τόσα,
 Πᾶς δ' ἐνμπορῇ νὰ διγνηθῇ, ἡ αὐθροπὴν γλῶσσα.
 Καὶ ξένοι ἐγινήκαμεν, διὰ τοιαῦτα κάλη,
 Καὶ διὰ χάριτος Θεῶ, τῇ λάμψει τῇ μεγάλῃ.
 Καὶ ἡ βρώδα χάλασε, διὰ γυναικὸς αἰτία,
 Πᾶς ἦτον μεγάλη καὶ καλὴ, ἐκείνη ἡ ἀφροσύνη.
 Καὶ ὁ Προφήτης ὁ Δαβὶδ, πᾶς εἶχε τὴν Βασιλείαν,
 Διὰ γενναῖκα ἔκαμεν, φόνον καὶ τὴν μοιχίαν.
 Καὶ ὁ Σαμφὼν ὁ θαυμαστὸς, ἐκείνος αἰδρεωμένος,
 Γενναῖκα τὸν ἐπλάνεσε, καὶ μένει τυφλωμένος.
 Καὶ Ἡρώδιδά ἔκαμε, νὰ φέρουσιν ἐν λεκαάνῃ,
 Καὶ ἐκοψαν τὴν κεφαλὴν, τῆς μεγάλης Ἰωάννης.
 Γενναῖκα καὶ τὸν Σολομῶν, ἔκαμε καὶ γελάσθην,
 Ὡς ὅτι μαρὸς καὶ ἄγνωστος, καὶ ὑπερὰ ἐλαθάσθην.
 Καὶ ὁ κύριος Λέων ὁ σοφός, ἐκείνος εἰς τὴν πόλιν,
 Γενναῖκα τὸν ἐκρέμασεν, ὡς τὸ γινώσκετε ὅλοι.
 Κάστρα καὶ χώραις ἁμέξαις, καὶ σπήτια ἐρημάξαν,
 Φίλους δικὰς καὶ ἀδελφὰς, ἐκείνοις ἐσφάζαν.
 Ταῖς ἄλλαις ἀπαριάζωταις, διὰ θέλω νὰ τὴν γράψω,
 Ὅτι ἡ πολλὰς καὶ ἁμέξαις, καὶ ἡ χρεία πάσῃ.

Ἐπιστροφὴν πρὸς τὴν Παρθένον,
 καὶ Αἰπαρθένον κόρη.

Μετὰ καὶ μόνῃ δὲ ῥέθηκε, καθαρά καὶ ἁγία,
 Αὐτὴ ἡ Μητὴρ τῆς Χριστοῦ, λέγω ἡ Παρθένος.
 Τῆς

Τῆς Εὐας τὸ κατάκρημα, τίω τόσῳ ἁμαρτίᾳ,
 Ἐ΄τζη αὐτὴ τὴν ἔσβησε, σὰν τὸ νερὸ τίω σίαν.
 Αὐτὴ ἡ πολυῦμνητος, τῇ αἶω ἑωρτέρα,
 Τῶν ἐρανίων στρατειῶν, πάντων ἁγιωτέρα.
 Καὶ ὅσοι τίω πισδύσι, καὶ τίω ὁμολογῶσι,
 Παρθένον καὶ ἁμόλυτον, καὶ τίω ἐφοροκυῶσι.
 Βέβαια ὡς φιλόσοργος, τέσθλει βοηθήσει,
 Σ' ἐμείνω λέγω τὴν φεικτὴν, τὴν τῷ ὑἱῷ κείσιν.
 Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀφορμὴ, πάλιν ἀνασηθῆμεν,
 Κι δὲ τὰς χεῖρας τῷ ἐχθρῷ, νὰ ἐλδύθερωθῆμεν.
 Αὐτὴ εἰς μεσήτεια, καὶ κόσμω σωτηρία,
 Ὅπῃ ὁ κόσμος σέκεται, μὲ τίω αὐτῆς ὠρεσβεία.
 Αὐτὴ εἰς ἑσέως γνῶριμος, εἶναι καὶ ὠροσασία,
 Ἀπελπισμένων τε ἐλπίς, εἶναι καὶ βοηθεία.
 Αὐτὴ εἰς χήρας καὶ ὀρφανὰ, εἶναι ἡ ὠροθυμία,
 Στές ὠειρασμὸς, καὶ παῖ κακῶν, εἶναι ἐλδύθειά.
 Αὐτὴ καὶ δόξα μοναχῶν, εἶναι ἡ πλατυτέρα,
 Καὶ τῇ ναυτῇ δὲ σὸ πέλαγος, εἶναι πάντα μητέρα.
 Τῶν ὀρθοδόξων καύχημα, εἶναι πολλὰ ἁκυσμένη,
 Τῶν ἱερέων καλλονή, κυρὰ χαριτωμένη.
 Καὶ δεχέτο ἀδελφοί, αἰ δὲ δράμωμεν σ' αὐτῷ,
 Μὲ δάκρυα καὶ ὠροσδύχαι, καὶ μὲ ταπεινωσύνῃ.
 Ἀπὸ τὰς χεῖρας τῷ ἐχθρῷ, νὰ μᾶς ἐλδύθερώσῃ,
 Καὶ σὼν δικαίων τίω χαρὰ, νὰ μᾶς καταξιώσῃ.
 Λοιπὸν σὸ τέλος ἔφθασα, ταύτης τῆς ἰσορείας,
 Καὶ τῷ πολέμῳ τῷ δεινῷ, καὶ τῇ αἰχμαλωσίᾳ.
 Καὶ τὸ ἐσυνόθεσα ἐγὼ, καὶ βαλὰ το σὺν σάμῳ,
 Οἱ κείοις ἀναλώμασι, δεχέ νὰ εἶναι πάντα.

Ἐὰν θελήσης καὶ ἐσὺ νὰ μάθῃς, τὸ ὄνομά μου,
 Ἀκάκιος Ἱερομόναχος, διὰ κρῆσις ἡ χυεαίμε.
 Ἀλλὰ καὶ ἡ πατρίδα μου, νῆσος Κεφαλληνία,
 Καθὼς ἐγγράφως βεῖσκεται, σ' αὐτὴν τὴν Ἱσορίαν.
 Ὅτι θέλω νὰ βεῖσκεται, καὶ τίποτε δὲ χάινω,
 Ὡς τε πᾶς ζῶ συγχώρησιν, καὶ πάλιν σαὶ ποθαίω.
 Καὶ ὅλα τὰ συγχώρησιν, πᾶς θέλανε μὲ κάμνη,
 Ὁ κύριος ὁ ἕραιος, σόπον καλὸν τὴν βαῖν.
 Ὅτι ὡς ξένος ἐτυχῶ, καὶ γὰρ σιωτὸν τὸν τόπον,
 Καὶ ἴδα τὰ χυόμενα, καὶ βάλθηκα εἰς κόπον.
 Διὰ τὸ μὲ ἐβελήθηκε, εἰς σιχὸν νὰ τὸ βάλλω,
 Τῷ τοτὸ λίγον πᾶς θεωρεῖς, μικρὸν ἔχι μέγαλον.
 Ὡς εἶχα τὴν ἐλπίδα μου, μετὰ Θεῷ τὴν χάριν,
 Εἰς ῥῆμα τὴν ἐξηγήσα, καὶ βγῆν κ' ἀπὸ τὰ βάθρα.
 Ρωμαῖκα σαὶ τὴν θεωρῆς, καί τζη σαὶ τὴν δευβάξης,
 Κίαν ἐσφαλα καὶ τίποτε, μὴ δὲ πολὺ θαυμάξης.
 Λοιπὸν τὰ πάντα ἐγραψα, σ' αὐτὴν τὴν Ἱσορίαν,
 Καὶ πάντα νὰ βεῖσκεται, σ' ἐκαθ' ἑνὸς τὴν χρεία.
 Νὰ εἶναι εἰς ἐνθύμησιν, χρόνος ἀπιδρασμένος,
 Σὲ κένος πᾶς βεῖσκονται, καὶ σ' ἀπερχομένους.
 Ὅμως ἐξηγήσα αὐτὴν, πάντες νὰ τὴν χροικῶσι,
 Καὶ μὲν τὸν ἀμαρτωλὸν, ὅλα νὰ μὲ συγχωρῶσι.
 Καὶ σὺς πᾶς τῇ δευβάξετε, καὶ ὅσοι τὰ χροικᾶτε,
 Δέουμαι καὶ παρακαλῶ, πάντα νὰ μὲ συγχωρᾶτε.
 Καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος, θέλεις αὐτὸ πληρώσει,
 Καὶ κεῖ τῆς Βασιλείας τε, νὰ σαὶ καταξιώσῃ.
 Ἐτὴν Βενετίαν τὴν ἐγραψα, σὺν ἀκρομένη χώρᾳ,
 Ἐτζη καθὼς τὴν θεωρεῖς, καὶ τὴν δευβάξης τῶρα.
 Ἡ γὰρ

Ἡ γούνη εἰς τὸν καμπαναριὸν, τῷ μέγα Γεωργίῳ,
 Ἐκεῖ τὴν ἐπελείωσα, εἰς δὲ ξαντῷ κυρίῳ.
 Στὲ Τζανφερνάρε τῷ κελί, τῷ παροσιωπάτῃ,
 Καὶ πάντα χεῖ ὀξάκυσον, σοφῶς λογιώτατου.
 Καθὼς αἱ πράξεις φαίνονται, τὰ ἔργα φανερώνομεν,
 Καὶ τὰ καλὰ καμώματα, σ' ὅλον τ' κόσμον σώνεν.
 Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐφήμητις, ἡ ἀγαθὴ κέῃ ξία,
 Τὴν μαρτυρῶσι πάντοτε, ὅσοι κίε' τὴν ἐπιδράξα.
 Τέτοιας λογῆς ἡ βλέποντας, ἐγὼ τὸ ὀνομάτης,
 Ἀπὸ ἀρεταῖς θεάρεσαι, καὶ ἐπιτήδευματάτης.
 Ἡ δέλησα ὡς φίλοςτις, τῷ τα νὰ σιχηρῶσω,
 Πρὸς τὴν ἀγάπην τὴν ἐμὴν, καὶ ἐνθιμῶσιν ν' ἀφήσω.
 Τὸ φίλξον τῆς ἀγάπηςμε, καὶ τῆς πιστῆς φιλίας,
 Π' ὅχως ὃν πόθον τῆς ψυχῆς, ἐκ χειρὸς τ' θείας.
 Διότι πάντων τῶν καλῶν, τὸ πληρωμα ἡ ἀγάπη,
 Εἶναι σιμὰς ὃν ἀνθρώπων, ὅπῃ δὲ ἐξέξαπη.
 Καὶ πάντα φύλος γνήσιος, τῆς λογιωτητόσε,
 καὶ τῷ μισερ τὸ μάζεσ ἀταμὸς, ὅπῃ νὰ ἀδελφόςσε.
 Διατὶ ἀκὼ καὶ κεινῶ, τὴν θεοσεβειάτη,
 καὶ χαίρομαι πνευματικῶς, εἰς τὰ καμώματάτη.
 Δεχθῆτε τὴν προαίρεσιν, καὶ τὴν δὲ θεσίνμε,
 Πῶς ἔχω καὶ σὲς δύοσας, με πόθον τῆς ψυχῆςμε.
 Παρακαλῶ τὸν κύριον, νὰ σὰς πολυχρονίση,
 Ὡς ἐπιθυμῆται καὶ οἱ δύο, αὐτὸς νὰ σὰς χαρίση.
 Ὑγείαν καὶ Μακρόβιον, χρόνος καὶ σωτηρίαν,
 Ἀπόλαυσιν αἰώνιον, καὶ θείαν Βασιλείαν.
 Καὶ σὲς πῶς δὲ λαβαζετε, δέεθε κατ' ἐκάστω,
 Τὸν Βασιλῆα τῷ πατὸς, τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην.

Ἴνα καὶ γὰρ λούθερωθῶ, πυρός ἀτελεύτητος,
 ἁρᾶς τὰ γένη μέτοχος, καὶ τῆς ἐκκλαλιτος.
 Βασιλείας καὶ ξυφῆς, καὶ δόξης ἀκηράτου,
 Καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν, Θεὸς τὸ δόρατόν.
 Ἦς γένοιτο ὀπιτυχεῖν, ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ,
 Τῆς παραχαίτης μητρὸς, καὶ σὲ φιλανθρωπία.
 Σὺ δὲ παρθένε δέσποινά, ἢ τὸν Θεὸν τεκῆσα,
 Ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν υἱόν, μὴ παύσῃ δυσωπῆσα.
 Σὲ βοηθὸν καὶ κτίμεθα, σκέπῃ καὶ προσασίαν,
 Καὶ δὴ σὲ πρὸς τὸν Θεόν, ἔχωμεν παρρησίαν.
 Καὶ δέχε τὴν μητέρα σου, Χρυσὴ τὴν σὴν πρεσβείαν,
 Ρυθύνει κινδυνῶν πύρασμῶν, καὶ πᾶσαν ἀμαρτίαν.
 Ὅτι ἐσθλὰ προσκυνοῦ, τὸν ὀξυτῆς τεχθέντα,
 Καὶ τῆς ἁγίας δόξης σου, θρόνον μὴ χωρεῖσθαι.
 Ἐἵνα τὸν ὅλον γὰρ Θεόν, ἀμφω σὺ καὶ τῇ μητέρα,
 Ὑμνολογῶ δόξολογῶ, νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν.
 Καὶ δὴ τὸ δέσποινά, τὸν σὲ παρακαλῶντων,
 Σκέπε καὶ δὴ φύλαττε, αἰεὶ περὶ σοὶ χέντων.
 Λοιπὸν γῆρ μεσίτεια, δὴ νὰ μελεήσῃ,
 Ὅ παροικτίρμων κύριος, καὶ νὰ με συγχωρήσῃ.
 Ἀμὲν ἀμὲν γένοιτο, γένοιτο γένοιτο μοι,
 Τὴν ἄφροσιν ὡς ἐώραξα, τῶν ἐκκλημάτων δόσμοι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Στίχοι ἔπροι αἰώμασοι, καὶ εἴτις θέλη αὖ μετείσι-
το ψήφος τῶν σιγίων, καὶ ἔτις τὰ δει-
σκει ἐν δόχολείαν.

Ε Τὴν δὲ εἰσκομαι ἐγὼ, καὶ γυναικα ἐκ εἶμαι,
Περιπατῶ κάπο σὺ γλυῦ, καὶ εἰς τὰ αἶω εἶμαι.
Στῆτον τὸν κόσμον βεῖσκομαι, καὶ ταπεινὰ ὁδὸν,
Μ' ἀλήθεια εἰς τὰς ἐραῖς, ἐκεῖ ὡς πολὺν.
Καὶ μὴ νομίσῃς ἀνθρώπου, ἢ Θεοτόκος εἶμαι,
Οὐχὶ ἐχὶ μὴ γένοιτο, αὐτὴ ἐγὼ δὲ εἶμαι.
Τὸ ὄνομά μου ἴσεται, σὲ πεσάρα σοιγία,
Καὶ εἴτις θελήσῃ δεισκεῖται, αὐτὰ ἐν δόχολία.
Τὸ ψήφος εἶναι χίλια, ὅκτω καὶ ἐπὶ ἀκόσια,
Στὸν αἰεθμὸν δεισκονται, σὸς αὖ καὶ εἶναι τόσα.
Ἀνθρώπος δὲ μὲ θεωρῇ, μὲ ταύτον σωτιχίω,
Καὶ καθομεσὰ σκοτηνὰ, καὶ ὅξω δὲ δύνω.
Καὶ ὅποιος ἐκεῖνος δύνῃ, τὰς σοίχας νὰ ξιγίση,
Καλῶ διδασκάλου μαθητὴς, βεῖσκειται ὡς φύσιν.
Αὐτὸς ἡξέρε βίβαια, τὴν ἄλφα καὶ τὴν βήτα,
Τὸ γάμμα δέλτα ἐφυλὸν, τὸ καὶ ὡπα καὶ τὴν ἦτα.
Καὶ εἴτις πάλιν τὸ λοιπὸν, ἐκεῖνος δὲ μὲ εὖρη,
Αὐτὴνος εἶναι ἀμαθὴς, τὴν ἄλφα δὲ ἡξέρε.
Καὶ ὅς τὸ ὡρέπει νὰ παινᾷ, ἐκεῖνον πᾶς τ' εὖρη.

σεφω
σεφω

ΑΚΑΔΗΜΙΑ



ΑΘΗΝΩΝ

Πει

342
ψ
700
400
X
600
η
1708
ψηφί

Περὶ τῶν κ δ'. γραμμάτων, τῶν Ἀλφαβήτου
ποῖος τὰ ἦεν.

Ἦ ἔδρεπε ὅτι ὁ σοφώτατος Παλαμίδης εὔρε 15.
γράμματα τὰ ὅποια εἰν ταῦτα, α. β. γ. δ. ε. ζ. ι.
κ. λ. μ. ν. ο. π. σ. τ. υ. μετ' αὐτὸν ἐφρόσθηκε Νάδ-
μος Ὀμιλῖος ἕτερα γράμματα ξία θ. φ. χ. διὸ καὶ
πολλῶ χρόνῳ ἦσαν αὐτὰ τὰ ι θ'. ὅθεν οἱ ἀρχαῖοι μὴ ἔ-
χονταίς τὸ ψ. τὴν Ψαλίδα ἔλεγον Παλίδα, καὶ ἄλλα
πολλὰ ῥήματα. Μετὰ ταῦτα Σιμωνίδης. Ὁ χῖος ὁ-
ποῖος ἐφρόσθησαν γράμματα δύο η. ω. Ἐπίχαρμος
δὲ ὁ Συρακῆσιος ἐφρόσθησε γράμματα τρία ρ. ξ. ψ.
καὶ ἔτις ἐπελειώθησαν τὰ κ δ'. γράμματα.



Περὶ τὰς ἡλικίας τῆς ἀνθρώπου.

α. βρέφος ἀπὸ γυνήσεως ἕως πενταρῶν χρονῶν β. παῖς
 ἀπὸ τῶν ε. χρονῶν ἕως τῆς δεκαπενταρῶν γ. μὴράκιον
 ἀπὸ ιε. χρονῶν ἕως τῆς εἰκοσιδύο δ. νεανίσκος ἀπὸ
 τῆς κ γ. χρονῶν ἕως τῆς σαράντα ὀκτὼ ε. ἀνὴρ ἀπὸ τῆς
 μ θ. χρόνης ἕως τῆς πενήντα ἐπτὰς. γηρεὺς ἀπὸ τῆς
 ν η. ἕως χρονῶν ἑξήκοντα ὀκτὼ ζ. φρεσβύτης ἀπὸ τῆς
 ξ θ. μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Τὸ ἐπὶ αἰώνων
 παράτασιν αἰνιτομένη. Ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἡλικία καὶ
 ἀλλοίωσιν, καὶ μακάριος ὅπῃ πολιτεύθῃ καλῶς ἐν
 ταύταις ταῖς ἐπὶ αἰλικίαις ἵνα ἐβαρεσῇσαι τῇ Θεῷ.

Ἐπὶ λογισμός, θυμός, καὶ ὁπιθυμία,
 τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς.



Θ Εἴ το δόρον, καὶ Ἀκακίης πόνος,
 Νὰ εἶναι εἰς ἐθύμιση, εἰς αἰῶνα αἰῶνος.
 Ρίζα φεῦ τῆ φόνος φθόνος,
 Καὶ καρπὸς τῆ φθόνος φόνος.
 Καὶ ὅποιος τὸν ἄποκτίση,
 Στὴν κόλασιν θέλει κατοικήσῃ.
 Φθόνο παικργαῖς, καὶ δόλους,
 Θέλει πᾶμε τοὺς δολβόλους.
 Καὶ ὅποιος ἀγάπη ἔχει,
 Μὲ τῷ Θεῷ θέλει μετέχει.

Π Ἐλεημοσύνη, πρώτη τῆς θυγατέρων τῆ ἐπου-
 ρανίης Βασιλέως, ἦγεν τῆς ἀρετῆς εἶναι. Διὰ γὰρ
 ἔλεος καὶ φιλανθρωπίας ὁ Θεὸς ἀνθρώπος ἐγένετο.
 Ἡ κερδοξία ἀφανίζει τὸ μὴ δολαβεῖσθαι καὶ ἐντρέπε-
 σθαι, καὶ τιμᾷ τὸν πλησίον, καὶ παίζειν, καὶ ἡ ἀργολο-
 γία. Καὶ ἐδὲ ἕκαστος ἀνακαίνίζει τὴν ψυχὴν, ὡς φό-
 βος τῷ Θεῷ, καὶ τὸ καλῶς προσέχειν, καὶ τὸ μελετᾶν
 τὰ λόγια τῆ κυρίας πάντοτε. Ὁ φθονῶν καίεται, καὶ
 ὁρθονέμειρος δροσίζεται, ὅπου γάρ ἐστι φθόνος, ἡ
 ζῆλος ἐν ἀνθρώποις, ὅκει καὶ ὅσα ταναὶ κατοικεῖ ἐν
 μέσῳ αὐτῆς.

Τῷ Θεῷ πρέπει δόξα τέλος ἀμύ.



ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ



007000021099





ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

1815

